

Dr. Marczell Mihály:

TEMETÉSI beszédek (kb.1961)

IV. sorozat: alkalmi beszédek

(Általános bevezetés eléje olvasása szükséges: 1. kötet!)

117. kötet

TARTALOMJEGYZÉK

TARTALOMJEGYZÉK	2
Szerkesztői megjegyzések	4
Bevezetés	4
I. csoport: A felnőttek temetése	4
Előszó	4
1. beszéd: A koszorúk beszéde	5
2. beszéd: A lobbanó gyertyaszál	5
3. beszéd: Az Egyház igazi éneke	6
4. beszéd: Az életút utolsó lépése	6
5. beszéd: Az „élet szava” és az „élet Urának igéje”	7
6. beszéd: „Földből lettünk, porrá leszünk...”	7
7. beszéd: Mi a mi „végleges hazánk”?	8
8. beszéd: A gyászfátyolos együttes	8
9. beszéd: Az örök vágyakozás	8
10. beszéd: Az élet célbafutása	9
11. beszéd: Lingua vitae et lingua ecclesiae	10
12. beszéd: Ahogyan mi látunk és ahogyan Krisztus lát	10
13. beszéd: Kicsoda az „Út, Igazság és Élet”?	10
14. beszéd: Ahonnét jöttünk, oda térünk	10
15. beszéd: Az élet gravitációja	10
16. beszéd: Kereszttségben születünk Krisztusban és halállal születünk Krisztusnak	11
17. beszéd: Mik a mi igazi életjegyeink?	11
18. beszéd: Emlékeink, vagy személyiségünk?	11
19. beszéd: A „kaszák suhintása”	11
20. beszéd: A koszorúk feliratai	11
21. beszéd: Örök kísérők	12
22. beszéd: Az emberi kezek	12
23. beszéd: Az elnémult ajkak	12
24. beszéd: Az igazi élettámaszték	12
25. beszéd: Salus nostra	12
26. beszéd: A rózsafüzéres ember	13
27. beszéd: Üres marad-e a gyászoló otthon?	13
27/a. (változat) beszéd: Az „üres otthon”-ban	13
28. beszéd: Hadd szólaljon meg Krisztus szava	14
29. beszéd: Az „életállomások” örök „Útitársa”	14
30. beszéd: Örök Élettársunk a feltámadt Mester	15
31. beszéd: Örök értékű poggyászaink	15
32. beszéd: Temetés után	16
33. beszéd: Az Úr Kenyerével erősítve	16
II. csoport: Gyermekek temetése	18
1. beszéd: A „letört virág”	18
2. beszéd: A „föld angyalnépe”	19
3. beszéd: A síró édesanya	19
4. beszéd: Aki csak beköszöntött	20
5. beszéd: Akit az „Isten tisztító forrása” mosott fehérre	20
6. beszéd: „Letört oszlop”	21
7. beszéd: A fehér temetési palást	21
8. beszéd: Akik az „Úr örök házában gyarapítói”	22
9. beszéd: Akit szeretettel várt és gondozott az édesanya	22
10. beszéd: Az „örök haza” – földi életszakaszon „átfutó vendége”	23
11. beszéd: Az igazi lélekézés	23
12. beszéd: Mit visz magával az angyali kisdéd?	23

13. beszéd: Ami őt nem kíséri.....	24
14. beszéd: Feszült szárnyakkal az égbe!.....	24
15. beszéd: „Angyaltestvérek között”.....	24
III. csoport: Öregek temetése	24
1. beszéd: Az „életérés örök termése”.....	25
2. beszéd: Az „elgyengülők” ereje.....	25
3. beszéd: A „mindent osztó” szeretetnek jutalma.....	26
4. beszéd: A „megosztott szeretet” örök értéke	26
5. beszéd: „Elernyedő erővesztés” és „megelevenedő örök tevékenység”	27
6. beszéd: Az életút végén.....	27
7. beszéd: Az „életcél – hajnalán”	28
8. beszéd: Újból élünk.....	28
9. beszéd: A lepergett „életorsó”	28
10. beszéd: A „segített öreg”	28
10/a (változat) beszéd: A „segítő ember”	29

Szerkesztői megjegyzések

„Az Igehirdetés Lexikona” című nagy mű egészére vonatkozó szükséges megjegyzések az **általános bevezetésben** találhatóak.

*

Az egész **IV. Sorozatra** vonatkozik: a kéziratok háborús időkben pusztulást szenvedtek. – A hallgatóság által lejegyzetteknek nagy része a szerző életéből már nem futotta a teljes kidolgozáshoz és osztályozáshoz. – Itt nem is tüntetjük külön fel a kidolgozottság egyik ismert fokát sem még a tartalomjegyzékben sem.

*

Erkölcsei szempontból fontos itt is hangsúlyozni: Dr. Marczell Mihály házassági vonatkozásban az „**élettárs**” szép magyar kifejezést régi: kizárólag **szentségi** házasság értelmében használja!

* * *

Bevezetés

Röviden csak annyit bocsátok előre, hogy **nem akarok** teljesen lekötött beszédszövegeket adni, de elmondhatókat és kiegészíthetőket! **Hármas csoportbeosztást** készítünk: I. csoport: Felnőttek temetésére valókat, II. csoport: Gyermektemetési gondolatokat, III. csoport: Öregek temetésére alkalmazhatókat tartalmaz. – Mindhárom csoportnál azonban gondolnunk kell a **betegek szentségének** előzetes kiszolgáltatására. Ehhez az aktushoz csupán ötleteket indító néhány **címet** közlünk.

*

– **A szent kenet kérdéseiről**

1. beszéd: **Az Úr követői**
2. beszéd: **Az Úr követőinek beszédei**
3. beszéd: **Az örök kapuk felé**
4. beszéd: **Hogyan kopogtassuk meg az örök kapukat?**
5. beszéd: **Mit vigyünk magunkkal az Isten elé???**
6. beszéd: **Aki az Úrral köszönt be**
7. beszéd: **Betegágy – életkapu**
8. beszéd: **Szenvedés helye, vagy az Isten figyelmeztetése?**
9. beszéd: **Az erősek szent kenete**
10. beszéd: **A testvérek imádsága mellett**

* *

I. csoport: A felnőttek temetése

Előszó

Miről lehetne és kellene néhány (!) záróimát előző szót mondani? Lényeges jegye: **imát előző** és **néhány szót** kell **csak** mondani. – **Tartalma** legyen: vigasz a szomorkodóknak; mégpedig az **örök élet vigasza** – a veszteséget érzőknek. Ebből következik: **nem helyes**: oktalan **magasztalás**, még kevésbé helyes: **ítélkező bíráltság**. – Az Istenhez térő **Isten ítéletét** veszi és múltjához viszonyítottan **Isten szava szerint** ítéli örök életét. **Legyen tehát a szó** Istenhez intézett **könyörgő ige**, amelynek csengése legyen a **vesztések lélekegyensúlyának** visszaszerzése. – Kiindulása legyen valamelyes ki-

vételes **ötlet**, de **gondolata** legyen mindig a Krisztus ígerte örök élet hirdetése. Épüljön egy evangéliumi ígére és tárja fel az örök élet isteni világának elérkezését. – Például a közölt rövid beszédeken kívül – a „**hazavágyás**” örök hangja; vagy: az **áldozatos élet örök életet igénylő dala**; továbbá: a **műlandóság** értéktelensége; majd: a **jó tettek** örök élet után való igényeskedése;... a „porhüvely” és a „lélek” hangjai... stb. – Lehet azután a **szertartás** valamelyes mozzanata vagy egy mondata... Továbbá: az egybegyűltek lélekvilágának érintése... A szeretetkapcsolatok örök jellege; a naimi ifjú, Jairus leánya, Lázár feltámasztása...; a kérők könyörgésének meghallgatása...; az élet Urának felénk forduló szeretete...; a vigaszt hirdető „Venite exultemus Dominum”... Felhasználható azután a **halotti koporsó kerete**: virágok, gyertyák, kereszt, a koporsót záró koporsószőg, a kalapácsütés... és az angyali ébresztő harsona... Minden mozzanat, amely **átkapcsolódva** az örök Szeretet lélekcsozájára emlékeztet... De **külső kerete** ne legyen dagályos, hangoskodó, magasztaló és magunk sem hitt álelismerés halmozása... Igaz, isteni és vigasztaló legyen a hang; következőleg egyszerű, ünnepies és tompán csengő az **isteni ígérettel bízató** ige.

*

1. beszéd: A koszorúk beszéde

(1. Szeretetről szólnak... 2. És örök élő szeretetet ígérnek.)

Bev.: Az Egyház imája után csend vagy csendes zokogás hangzik az elhunyt drága teteme körül... **Ezt** a csendes gyászt az itteni virágok és koszorúk néma beszéde töri meg, hogy szóljanak az eltávozott testvérünk felé áramló **szeretetről** és figyelmeztessenek – a Mester ígerte – **örök szeretetben való továbbélésre**.

1. Mert akik szerették az örök útra tért testvért, azok virágokkal ékítették a koporsót és imákkal kísért könnyekkel búcsúztak a megboldogulttól. Virágaik azt hirdetik: **hálás szeretetük kíséri az utolsó úton, imáik pedig azért szállnak az égbe, hogy „örök házába” fogadja a föld zarándokát az egek Ura, Istene**. – Sok jót tett a boldogult a földön és emberi gyarlóságaiért bocsánatot kért.

2. Most mi, akik utolsó „Isten hozzád”-ot mondunk, úgy hallgatjuk a szeretetről szóló virágok beszédét, hogy **bennük az örök Szeretnek hívó szava csengését is kiérezzük**. – Ne felejtse, testvér, hogy az égi Mester örök életet ígér azoknak, akik szeretetében járták az élet áldozatos útját. „Aki bennem hisz, még ha meg is halt, élni fog” (Jn 11,25). Ennek az isteni ígéretnek ereje és vigasztaló tartalma legyen az itteni gyászolók igazi életértéke! Ő életében – szeretetet szórt és így a földi pálya befejeztével – az örök Szeretet birodalmában az „Isten országának” **életaratójává** nemesedik. Mert örök értékünk ez az isteni szó: boldogok lehetünk, mert „örök dicsőségre hívott bennünket az Úr” (1Pét. 5,10).

Bef.: Mi legyen tehát a mi lelkünk éltető vigasza? Egyszerűen az az egekben csendülő isteni vigasz: eltávozott testvérünk az örök Atya szeretetében él és hazavárja összes szeretettét is. – Hogy ez valósággá váljék, azért imádkozzuk együttesen: „Miatyánk Isten...”... Amen.

2. beszéd: A lobbanó gyertyaszál...

(1. Fényt szórva – elégnék. 2. Életben lobbanva – örökké élnek.)

Bev.: A megváltó Keresztet égi gyertyaszálak övezik, hogy itt is azt jelképezzék, hogy a Mester áldozatát övezik a lobbanó, elfogyatkozó „embergyertyaszálak”. Mert valóban olyan az élet, hogy Krisztus Urunk köré sereglük, áldozatos Keresztfája mellett pergeti és fogyasztja életerőit a földi zarándokok emberserege.

1. Amint látjuk: **a fényt lobbantó gyertyaszálak elégnék** és végül egyszerű **csonkká silányulnak...** Pedig fényezés volt a hivatásuk és világosság terjesztés volt élettartalmuk. Mindez pedig azért van így, mert a **földi fényforrás** csak a föld termékeiből táplálkozik és szolgálatában csak a **föld sötétségének fénybevonását** szorgalmazza. Földből lett, földet szolgál és a múlandó föld részesével egyszerűsödik... Rájuk egészen áll az evangéliumi mécses hasonlata: „Lámpásaink kialvóban vannak...” (Mt 25,8).

2. Ámde az **emberi életet jelképező** „gyertyaszál” egész más értéket tár elénk. Az ember is gyertyaszálhoz hasonlítható... Fellobban a teremtés szent kegyével, majd természetfelettivé válik az isteni

kegyelem közlésével és örökké lobbanó fényben, a **személyes létezés** ajándékával – **örök életet élhet**. Emberi lelkünk csak **vágyat** érez, de a Mester ígérete **valóságot** hirdet. Az Írás így vigasztal és erősít: „Azon a napon megtudjátok, hogy én Atyámban vagyok, ti pedig énbennem és én tibennetek” (Jn 14,20).

Bef.: Drága Testvérek! Imádkozó lélekkel könyörögjünk, hogy ez az isteni hit erősödjék bennünk és a megboldogult testvérrel – Isten Szeretetében – együtt éljünk **mindörökké**. Amen.

3. beszéd: Az Egyház igazi éneke

(1. A hallható dallam – szomorú. 2. Az isteni tartalom – vigasztaló.)

Bev.: Isten szolgája **imát** mondott a boldogultért, és ihletett ajkak **gyászéneket** énekeltek a „hazatérő testvérünk” utolsó földi útjánál... De kérdem azt: vajon az egek felé szálló ima és a könnyfakasztóan csendülő **gyászmelódia** semmiféle vigasztaló tartalmat sem képvisel?

1. Mert tagadhatatlan, hogy **szomorkás az ima és gyászosan csendül a dal...** – A koporsó virágokkal ékített kerete magába zárja drága halottunk tetemét, és az érte rebegett ima tömjénfüstként száll az egek Ura felé... Az ének dallama is szomorú, mert végül is búcsúszókat rebeg és távozásról, elszakadásról beszél... Mintha ez a „lélek-keret” is azt igazolná, amit az Írás így jellemez: „Elragadta, hogy a gonoszság meg ne rontsa elméjét, s az álnokság meg ne tévessze lelkét” (Bölcs. 4,11). Sőt önmagunkban is felcsendül a Mester imája: „Halálosan szomorú a lelkem...” (Mt 26,38).

2. Ámde ezek a lélekhangok-e az isteni életnek záróakkordjai? Az igazság az, amit a Mester így csendít a lelkünkbe: „Bizony, bizony mondom nektek: Aki tanításomat megtartja, halált nem lát sohasem” (Jn 8,51-52). Égi szó, amely vigaszt nyújtó... Különösen akkor, ha látjuk, hogy a Mester saját életének dicsőséges feltámadása – **erősítés**. Ígéretét Maga így igazolja: „Mikor aztán föltámadt halottaiból, tanítványai visszaemlékeztek erre a mondásra és hittek az Írásnak meg Jézus szavainak” (Jn 2,22). – Utat nyitott a mi feltámadásunknak. – Diadal és vigasz ez, mert arra hangol bennünket, hogy együtt fogunk élni égi Atyánkkal. „Azon a napon megtudjátok, hogy én Atyámban vagyok, ti pedig énbennem és én tibennetek” (Jn 14,20).

Bef.: Drága Testvérek! Sohase felejtsetek: mindnyájan „hazatérünk”!... De örök vigasztok legyen: örök Atyánk házában örökké élünk. Ennek valósulásáért imádkozzunk mondván: „Miatyánk...”... Amen.

4. beszéd: Az életút utolsó lépése

(1. Föld ködében – nehezen járható. 2. Mester igéivel – igazi feltámadást ígérő.)

Bev.: Az itten szomorkodók utolsó földi útra kísérik drága testvérüket... Olyan úton haladunk ma, amely mindnyájunk **közös útja**, olyan utat taposunk, amelynek végpontja – a könnyekkel áztatott sírgödör.

1. De kérdezem magamtól: **ez a záróakkord a mi életünknek végső dala?** A felelet csak zokogó hanggal tagadja azt a szörnyű feleletet, amely ködöt terjesztve setteng körülöttünk... Az élet azt akarja, hogy a jótettek, a szeretetcselekedetek – örökké éljenek. – És ez annál erősebb, minél világosabban áll elénk az a tény, hogy a földiek legkisebb paránya sem semmisíthető – **semmivé**. Mi, a szeretetben élők és áldozatos életet sugárzók áhítózva áhítózunk: maradjon örök a szeretetkapcsolat, az öntudatos szeretetfűzér, amely a földön a mieinkhez fűzött.

2. És amit áhítózunk, annak valóságával bíztat a Mester.

Olvasd csak szavait: „Aki hisz a Fiúban, az örökké él” (Jn 3,36). Az apostol így is hirdeti a diadalmas élet örömdalát:

„A győzelem elnyelte a halált, Halál, hol a te győzelmed?

Halál, hol a te fullánkod?” (1Kor. 15,55). – Mégpedig ezért: „Bizony, bizony mondom nektek: aki ígéretet hallgatja és hisz annak, aki engem küldött, örök élete van és nem kerül ítéletre, hanem már áment a halálból az életre” (Jn 5,24). – Mindez az egekből csendülő ige és így az égi Atya „hazahívó” vigasza. Mintha igaz lenne ez a tétel: lelkünk vágya – az **örök élet áhítózása**, és a Mester isteni ígérete az **örök élet boldogító valósága**.

Bef.: Ennek a valósággá váló vágyakozásnak erősödésével kísérvük utolsó útjára testvérünket és könnyeinken keresztül súgjuk neki: Istenatyánknál találkozunk! Amen.

5. beszéd: Az „élet szava” és az „élet Urának igéje”

(1. Az első – leívelésről szól. 2. A másik – felemelkedéssel bíztat.)

Bev.: A temetés gyászakkordjain áttör a vigaszt kereső ember lelkének öskérdése: vajon így zárul-e az élet sok áldozata és törtétese? Az ember érzi, hogy egész életének sodra **előretörésről** szól és a **bontakozás** lendületét, **az élet virágbaszökkenését** igényli, és most úgy áll-e csak elének az egész tartalma, hogy a koporsó virágai alkotják az élet igazi diadalát?

1. Az elének tóduló kérdésekre – **látszólag – letörő igen a válasz.** Mert mit látunk – emberi szemmel? Elhaló élethüvelyt, síró testvérsereget, megroppant előretörést és anyaföldön felénk tároló „hazaváró” ölelést... Ennek a látása azután valóban könnyet fakasztó. Letörő és életlendületet morzsoló. Szinte kirobban belőlük ez a kérdés: „mit ért az életben ez a sok vesztegetés és állandó törtétes?” (Alluzió: „Ennek láttára a tanítványok elégedetlenkednek” – Mt 26,8). És ha mindez az **életzárás** végző akkordja, akkor valóságos **gyászdal** az ember élete.

2. Ámde a szorongó kérdésre – **a valóság szerint – a végleges hanyatlást megtagadó az isteni Mester igéje.**

Tagadja a semmisülést és égi ígérettel ígéri a feltámadást. Olyan életet, amelyről így beszél: „...amelynek nem lesz vége” (Lk 1,33). Mégpedig olyan tartalommal, hogy a boldogult emberek „...pihenjék ki fáradalmaikat, mert tetteik elkísérik őket” (Jel. 14,13). És úgy, hogy: „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van és én föltámasztom az utolsó napon” (Jn 6,54). És életének tartalma pedig ez léssen: „Azon a napon megtudjátok, hogy én Atyámban vagyok, ti pedig énbennem és én tibennetek” (Jn 14,20). – Azt tudom, drága testvérek, **nagy** hit, és azt is tudom, hogy nagy isteni kegyelem ennek birtoklása; de az is biztos, hogy ez az égi ajándék az emberi élet legnagyobb lélekkincse.

Bef.: Az Egyház egyszerű szolgája ezt az égi kegyet akarja hozni szomorkodó híveinek. Isteni parancsból teszi. De hogy valóságos ajándékként szálljon ez mindnyájunk lelkébe, azért együtt imádkozunk a boldog viszontlátást hozó örök élet elnyeréséért. „Miatyánk...”... Amen.

6. beszéd: „Földből lettünk, porrá leszünk...”

(1. Az ember – emberi tapasztalata... 2. Ámde örök életet ígér – a Mester tanítása.)

Bev.: Az Írás első lapjairól csendül ez az isteni ige: „...por vagy s vissza kell térned a porba!” (1Móz. 3,19). A földi eredetet jelzi és az emberi szem előtt lejátszódó történeti befejezést hirdeti. Mert ősi igazságként áll előttünk a tény: föld porából lett az ember és a föld porába süllyed vissza. – Mindez ugyan isteni igazság, de a teljes valóságot akkor fogja az ember, ha bekapcsolja ebbe a tételbe azt is, amit az Írás így fejez ki: „...arcára lehelte az élet lehetét...” (1Móz. 2,7). Így tehát az az életigazság: a Teremtő terve szerint földből az ember teste, de Isten lelkéből, „lehetéből”, az ember lelke.

1. **Igaz tehát – és ez könnyeket fakasztó –, hogy sírba száll a testünk.**

Kialakult az Isten terve szerint, földi életpályát futott be az égi Atya rendeltetéséből és az évek súlya alatt megroppanva visszakívánczik a „földanya” magához ölelő keblére. – Természetes, hogy ez könnyeket fakasztó. Mégpedig azért, mert eltöri az „élet obeliszkjét”, díszétől fosztja az „élet viruló kertjét”, derékba szakítja az „életjegenyét”, eltépi a valóságban észlelhető „szeretetszálak együttesét”.

2. És ha ez így maradna, vagy ez a mai temetés adná az élet utolsó akkordját, akkor igen szomorúan távoznánk a sírhalom mellől. De az isteni jóság és szeretet nem ezt a véget jelezte az ember számára. **Az igazság ez: égbe száll a lelkünk és a feltámadás után testünkkel is egyesült életet élünk.**

„Isten fiai” vagyunk (Lásd: Jn 1,12), Istenatyánk után vágyakozunk, a földön is isteni életet élünk: „Élek ugyan, de nem én, hanem Krisztus él bennem” (Gal. 2,20). És Krisztus ígéréteben az örök hazába térünk: „Nem azért szálltam le a mennyből, hogy a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, aki küldött engem. Annak, aki küldött engem, az az akarata, hogy abból, amit nekem adott, semmit el ne veszítsek, hanem föltámasszam az utolsó napon” (Jn 6,38-39). – Mit mond mindez? Nem felelek reá, hanem csendben hallgatom az itt illatozó, de pusztulásra ítélt szeretetvirágok csendes beszédjét... Ez pedig ezt zsongja: mi, a színpompás virágok elhervadunk, de a díszünk **örök életre** ébred – Isten országában.

Bef.: Mi legyen a mi válaszuk erre? Boldogító felemelkedés, alázkodó imádság, amely azt kérje, hogy ennek az életörömnek birtokosai lehessünk. Amen.

7. beszéd: Mi a mi „végleges hazánk”?

(1. Talán – a sírgödör? 2. Vagy – az atyai „örök otthon”?)

Bev.: Istenatyánk terve, hogy életutat járjon be az ember. Égből indul az élet, és egek irányítása szerint tapossa a földet az ember. – De kérdéssé mered elem: vajon átfutó és időkig tartó életet él-e az az ember, akit egekből indít nagy útjára az Isten?

1. A látszat szerint: a sírgödör néma keble várja haza az élet vándorát.

Közös végpontja ez a földi életnek és gyászos temetőhelye az emberi erőfeszítésnek. Mert az élet:

- a) Lemondó áldozat...
- b) Továbbá bőséges szeretetáramlás...
- c) Végül pedig a világ újjá és szebbé teremtő erőfeszítése.
- d) Sőt – és ez a legfenségebb – az isteni élet tökéletes kiobbantása. – Ilyen munka után borzasztóan leverő az a „látszat tapasztalat”, amely szerint végső célunk a megsemmisülés.

2. Ámde a Mester tanítása szerint „örök otthon” várja a föld zarándokát.

Az égi Mester szerint olyan „otthon” készül, amelynek felszerelésére indul az Isten Fia. – Hová mégy, Mester? – kérdik halála előtt a tanítványok. A felelet így szól: „Atyám házában sok hely van... azért megyek, hogy helyet készítsek nektek” (Jn 14,2). Majd ezt is halljuk égi vigaszul: „Én vagyok a föltámadás és az élet: aki bennem hisz, még ha meg is halt, élni fog” (Jn 11,25)... Olyan égi vigasztaló ígék ezek, amelyek belevésik lelkünkbe ezt a minden anyagi létező fölé emelő igazságot és tartalmas életcélt: „Hiszen itt nincs maradandó hazánk, inkább az eljövendő után vágyódunk” (Zsid. 13,14).

Bef.: **Ennek** az isteni hangnak kell most felcsendülnie lelkünkben és akkor emelt lélekkel szerető örök kapcsolat tudattal távozunk drága halottunk koporsója mellől. Mert igaz lesz reá nézve is ez az isteni mondás: „Nem halt meg..., csak alszik” (Mk 5,39). – Imádkozó lelkünk sóhajtson fel tehát az egek Urához mondván: add Uram, hogy Nálad **örök életben** találkozzunk! „Miatyánk...”... Amen.

8. beszéd: A gyászfátyolos együttes

(1. „Most sírtok...” 2. „de szomorúságtok öröme fordul”)

Bev.: Nehéz feladat, és csak sebeket okozó volna az arra való reámutatás, miért öltött gyászruhát a szerető testvérek együttese?... Az igazság ugyanis az, hogy a halál okozta szakadás elvonta arcunkról a mosoly derűjét, reánk adta sötét kontúrú öltözetét és könnyeket fakasztott kiszáradt szemekből. – De, drága testvérek, emberi vigasz helyett Isten szolgájának hivatásával – az evangéliumi Mestert szólaltatom meg, hogy Ő legyen drága, szenvedő lelketek egyetlen és igaz vigasza. – Két gondolatot mond a Mester, amikor siránkozóknak látszik előtte az ember. Mégpedig azért, mert Ő Maga lesz a földről eltávozó.

1. Az első csak megállapítás és annyit mond: e gyászos napon sírni fogtok...

- a) Láttatok és szeretettek...
- b) Veletek éltem és jótévők voltam...
- c) Szeretemben értetek éltem és haltam... Ezt az önfeláldozó életet megszakítja a halál, és azért a Golgota körül siránkozik a szerető ember.

2. De ez-e az élet igazi vége? **A Mester vigasztalólag ezt mondja: „...szomorúságtok öröme fordul”** (Jn 16,20). Ez a hang már öröme hangoló:

- a) Ígéretet tevő...
- b) Maga feltámadásával – valóságot hirdető...
- c) Végül mindnyájunk felé fordulva: örök hazát ígérő. – Valójában mi ez? – Diadal és szeretetegység örök harsonázása, amely a gyászruhákat ünnepi köntössé varázsolja.

Bef.: Mit tegyünk tehát drága testvérünk halotti teteménél? **Imát** rebegjen a lelkünk, hogy szeretett testvérünkkel örökké éljünk a mennyek országában. Ne felejtsük: Isten szeretetéből győzelmes az élet. Amen.

9. beszéd: Az örök vágyakozás

(1. Életet igényel az ember. 2. Mert örök élet várományosa a zarándok.)

Bev.: Az emberi tudásnak és előretörő tudománynak az a legnagyobb kérdése: mit keres a földön

az öntudattal élő, tudatosan dolgozó és áldozatos földi zarándok? Csak földi bolygó, vagy „messze-ségbe, az örök hazába térő isteni nap”?

1. Vágyaink szárnyszegettek volnának, ha csak az „átfutók és megsemmisülők” csoportjában találna helyet az életünk.

a) Mert már a szellemünk kitágulása is a Végtelen felé feszül...

b) Mert a vágyakozó akaratunk is a Végtelenhez emelkedik...

c) És vágyaink vágya: az élet állandó birtoklása...

– Vajon nem volna-e összeomlasztóan letörő, ha ezzel a **belső lendülettel szemben a földhözkö-töttség** adná életünk tartalmát?

2. De amit vágyaink vágnak, azt életvalóságnak állítja a Mester mondván: örök atyai otthont talál az örök világban hazatért lelkünk.

a) Szavait az apostoltól idézem mondván: „Mi élők, akik az Úr eljöveteleig megmaradunk, nem előzzük meg az elhunytakat” (1Tessz. 4,15). Ez tehát itt, a **kereszt tövében fekvő** testvérünknek is szól.

b) Életének végső szakaszát és újból való megjelenését idézem: „Meg volt tehát írva, hogy a Mes-siásnak szenvednie kell és harmadnapon halottaiból föl kell támadnia” (Lk 24,46).

c) Végül is a saját életünkre is vonatkozó eredményt állítom elétek: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok és meg vagytok terhelve: én felüdítlek titeket” (Mt 11,28). És legyen éltetek öröme ez a tudat: „Isten nem a holtak Istene, hanem az élőké” (Mt 22,32). – Az igazság vigasztaló dala tehát így csendül felénk: „...az igazak pedig örök életre (jutnak)” (Mt 25,46).

Bef.: Végezetül, drága testvérek, itt hagyva hulló könnyeinket, vigyük magunkkal isteni ajándékul ezt a vigasztaló lélekerőt: **életet** igénylő lelkünk vágyakozását **örök élettel** telíti a Mindenható. Ezért az ajándékért imádkozunk – halott testvérünk és magunk számára – égi Atyánkhoz, mondván: „Mi-atyánk...”... Amen.

10. beszéd: Az élet célbafutása

(1. Az előretörést – hanyatlás követi. 2. A halált pedig – feltámadás dicsőíti.)

Bev.: Az elhangzó imák után – halott testvérünk lábainál– vessünk fel egy kérdést: milyen hullám-zást mutat az emberi élet? A felelet közismerten egyszerű: **minden előretörést lehanyatlás követ, de minden eltemetkezést új életfakadás kísér.** Ezt zengi a nagytermészet orgonája és ezt zsongja lel-künkbe az **emberi életben muzsikálván csendülő isteni életdallam...** És ez adja az ember életére vonatkoztatóan azt a vigasztaló erőt: életet éltünk a földön és örök életet élünk égi Atyánkkal.

1. A lehanyatló előretörés látása – nem volna vigasztaló...

a) Jeruzsálem pusztulásának leírása és megjövendölése szívbe markoló és még a Mestert is köny-nyekre indító. A leírást így jelzi a szöveg: „Bizony, bizony mondom nektek: Nem marad itt kő kövön, amit le nem rombolnának” (Mt 24,2). A Mesterről pedig ezt írja az Írás: „Mikor közelebről megpil-lantotta a várost, sírva fakadt” (Lk 19,41)

b) És magunk végpusztuló sírbuszállásánál is **csak** könnyeket hullatna az ember... Úgy, mint a náimi ifjú temetésénél (Lásd: Lk 7,11-12)...

2. Ámde mindezzel szemben a felemelkedést jelző újjászületés az emberi lelket megemelő. – És ne hidd, ember, hogy ez csak a vigasztalás altatódala!

a) Zengi ezt a **természet dala.** – Minden zord telet tavasz követ... A száraznak látszó gallyakon új virág fakad...

b) De ugyancsak csendíti és ennek valóságát hirdeti az ember életében is az égi Mester isteni dia-dala. Szóban így csendül a dal: „Annak, aki küldött engem, az az akarata, hogy abból, amit nekem adott, semmit el ne veszítsek, hanem föltámasszam az utolsó napon. Atyám akarata az, hogy mindaz, aki látja a Fiút és hisz benne, örökké éljen. Én föltámasztom az utolsó napon” (Jn 6,39-40). – Tettben is erősödik az életvalóság. Először jövendölésben cseng: „Aztán megostorozzák és megölik, de har-madnapra föltámad” (Lk 18,33). Majd pedig saját szavaival erősíti a **tényt** mondván: „Miközben erről beszéltek, Jézus megjelent közöttük és így szólt hozzájuk: Békesség nektek! (Én vagyok, ne féljete!)” (Lk 24,36). Nyomában pedig járhat az ember, mert Ő szólított követésre mondván: „Senki sem jut az Atyához, csak én általam” (Jn 14,6).

Bef.: Nézzétek testvérek! Az Atyához térő testvérünk – a kereszt nyomán indul utolsó útjára! Bát-ran mehet mögötte, mert az út végét a föltámadás gyönyörűsége követi. Imádkozunk, hogy mindnyá-

jan ezt az utat járjuk!

„Miatyánk...”... Amen.

11. beszéd: Lingua vitae et lingua ecclesiae

Bev.: Az ember élettapasztalatai és igényei szólalnak meg az életben.

1. A tapasztalat látszata szerint a múlandóság hirdetése az élet...

„Nemzedék elmúlik és nemzedék jó...” (Préd. 1,4).

2. De a Mester tanítása szerint az örök élet diadalmaskodása az emberi élet...

„Mert bőséges az ő irgalma irántunk, s örökre megmarad az Úr hűsége!” (Zsolt. 116,2). És: „S mindaz, aki elhagyja értem otthonát, testvéreit, nővéreit, atyját, anyját, feleségét, gyermekeit vagy földjét, százannyit kap és örökségül kapja az örök életet” (Mt 19,29).

Bef.: Ezért érdemes élni! És csak így érdemes élni!!

12. beszéd: Ahogyan mi látunk és ahogyan Krisztus lát...

Bev.: Más az emberi és más az isteni látás. – Mit mutat a kettő?

1. Emelkedést és esést...

„...vissza kell térned a porba” (1Móz. 3,19).

2. Lendülést és célbaérést...

„...menj be Urad örömébe” (Mt 25,23).

Bef.: Higyjük az égi Atya tanítását!

13. beszéd: Kicsoda az „Út, Igazság és Élet”?

Bev.: Templomok felírása ez. De mit jelent?

1. Az ember – a kereső.

Élet-jelszava: „quo me vertam?” És: „...jőjj, vedd föl a keresztet és kövess engem” (Mk 10,21).

2. Krisztus – a Mutató.

„Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem jut az Atyához, csak énáltalam” (Jn 14,6).

Bef.: Boldogítson az igazi Vezető. Azért, mert Ő az **örök világba** vezet!

14. beszéd: Ahonnét jöttünk, oda térünk...

Bev.: Honnan és hová? – Ezek a kérdések izgatnak...

1. Csak földanyánktól?

Ha igenlő a válasz, akkor tragédia az élet, mert: „Mind ami földből van, visszatér a földre, mint ahogy minden víz visszajut a tengerbe” (Sir. 40,11). – De van-e más válasz is? Van és így szól:

2. Istenatyánktól...

A teremtés így szól: „Megalkotta tehát az Úr Isten az embert a föld agyagából, arcára lehelte az élet leheletét és élőlényé lett az ember” (1Móz. 2,7). És a Mester így szól: „Atyám akarata az, hogy mindaz, aki látja a Fiút és hisz benne, örökké éljen” (Jn 6,40).

Bef.: Boldogok legyünk, mert hazatérünk!

15. beszéd: Az élet gravitációja

Bev.: Gravitáció a fizika törvénye. – Áll-e ez reánk?

1. Földre hűz a testünk.

„...mert por vagy s vissza kell térned a porba!” (1Móz. 3,19).

2. Égbe lendül a lelkünk.

„Én örök életet adok nekik: Nem vesznek el soha és senki sem ragadhatja el őket a kezemből” (Jn 10,28).

Bef.: Legteljesebb gravitációs törvény: égből jövünk, földön élünk és égbe térünk.

16. beszéd: Kereszttségben születünk Krisztusban és halállal születünk Krisztusnak

Bev.: Születésünk testi jelenségei mellett már **kettős** születésünk is van...

1. Aqua regenerationis.

„...az újjászületés és megújulás fürdőjében, amelyben a Szentlélek működik...” (Tit. 3,5).

2. Mensa aeternae beatudinis.

„Atyám nekem adta, hogy asztalomnál egyetek és igyatok országomban” (Lk 22,30), és az égi asztal „előterítéke”: „Itt a mennyből alászállott kenyér, ez nem olyan, mint a (manna), melyet atyáitok ettek és mégis meghaltak. Aki ezt a kenyeret eszi, örökké él” (Jn 6,58).

Bef.: Örömmel várjuk a második, az örök születésünket!

17. beszéd: Mik a mi igazi életjegyeink?

Bev.: Az Úr „életjegyekkel” indít. Mik ezek?

1. Testi jegyünk – a múlandóság.

„...porból valók vagyunk” (Zsolt. 102,14).

2. Lélekjegyünk – az örökkévalóság.

„Meg is teremté az Isten az embert, a maga képére...” (1Móz. 1,27), és: „Aki tanításomat megtartja, halált nem lát sohasem” (Jn 8,51-52).

Bef.: De az **isteni** jegyünk: az örökkévalóságunk legyen örömünk!

18. beszéd: Emlékeink, vagy személyiségünk?

Bev.: Mi nagyobb érték: lepergett tetteink, vagy **kialakult** személyiségünk?

1. Lelki értékeink megmaradnak a földön.

a) „Virul majd az igaz, mint a pálma, gyarapszik, mint a Libanon cédrusa” (Zsolt. 91,13).

b) De: „Kiszárad a fű, lehull a virág, ha reá fú az Úr szele. – Valóban olyan a nép, mint a fű” (Iz. 40,7).

2. Szellemi kincseink örökké élnek bennünk.

Jól jegyezd meg az Úr tanítását: „A tanúság pedig arról szól, hogy Isten örök életet adott nekünk, és az élet Fiában van” (1Jn. 5,11).

Bef.: Az utóbbi a **személyes élet!!**

19. beszéd: A „kaszák suhintása”

Bev.: A mi kezünk suhintása a gabonát rendbe szedi... És a halál kaszája?...

1. Az élet erőfeszítésének jelképe a munkás kaszája.

„Az ember úgy születik nyomorúságra, mint a madár a repülésre” (Jób 5,7).

2. Az örök hazatérés csodatette pedig az „életkaszás” lendítése.

„Aratáskor majd megmondom az aratóknak: Előbb a konkolyt szedjétek össze és kössétek kévébe, hogy tűzre kerüljön, a búzát pedig gyűjtsétek csűrömbe” (Mt 13,30).

Bef.: De a gyűjtés – az örök magtárba történik: „Bizony mondom neked: ma velem leszel a paradicsomban” (Lk 23,43).

20. beszéd: A koszorúk feliratai

Bev.: Minden koszorú megszólal és beszél... De mit?

1. A koszorúk szövegei a földi kapcsolatokról beszélnek...

„Tengernyi víz sem tudja eloltani a szerelmet, folyamok sem tudják elsodorni” (Én. 8,7).

2. De az „örök könyv” égi feljegyzései az örök életről zengenek...

„Aki hisz a Fiában, az örökké él” (Jn 3,35). És: „Erre szózatot hallottam az égből: „Jegyezd föl: Mostantól fogva boldogok a holtak, akik az Úrban haltak meg” (Jel. 14,13).

Bef.: Az Úr szava és ítélete – az élet igazi értékelése.

21. beszéd: Örök kísérők...

Bev.: Akikkel együtt éltünk, azok kísérnek... De meddig?

1. A földi kapcsolatok – sírbahullanak.

„... én nem leszek mindig veletek” (Jn 12,8)...

2. De a szellemi kapcsolatok – az örök életben élnek.

„Mert bőséges az Úr irgalma irántunk, s örökre megmarad az Úr hűsége!” (Zsolt. 116,2). És: „Ha parancsaimat megtartjátok, megmaradtok szeretetemben, amint én is megtartottam Atyám parancsait és szeretetében maradok” (Jn 15,10). Bef.: Legyünk boldogok, hogy örök „élettársunk” – a Mester!

22. beszéd: Az emberi kezek

Bev.: Dolgozik az ember keze... Erre teremtettünk.

1. A földi életben – dolgozó erőfeszítésre nyílnak.

„...teljesítsd szolgálatodat” (2Tim. 4,5).

2. Az örök élet kapujánál – alázatos imára kulcsolódnak.

„Mondom ezért nektek, bármit kértek imádságban, higgyétek, hogy megkapjátok és úgy is lesz” (Mk 11,24).

Bef.: De mit kérünk? Azt, hogy az örök élet kincsét vegyük: „...hogymindaz, aki látja a Fiút és hisz benne, örökké éljen” (Jn 6,40).

23. beszéd: Az elnémult ajkak

Bev.: A csend uralkodik e szent helyen... De övé-e a hatalom?

1. A földi életben csendes a távozó.

a) Csendes a távozó... „Jobb a halál a keserves életnél, s az örök nyugalom a hosszas betegségnél” (Sir. 30,17).

b) Csendes az elárvult otthon... „Némuljanak el az álnok ajkak, melyek az igaz ellen gonoszat szólnak” (Zsolt. 30,19).

De végleges ez a csend?

2. Az örök hazában diadalmasan zengő a „hazatérő”...

a) Tovább él az ember. „Mindaz, aki belém vetett hittel él, nem hal meg sohasem” (Jn 11,26).

b) Istent dicsőíti a lélek. „Teljes szívemből dicsérlek, Uram, én Istenem, és mindörökké magasztalom nevedet” (Zsolt. 85,12).

Bef.: Ez az igazi szellemi élet. Ez az élet igazi tartalma és boldogsága.

24. beszéd: Az igazi élettámaszték

Bev.: Mi az emberi élet támasza?

1. Keresztút – az ember útja.

„Ne gondoljátok, hogy azért jöttem a földre, hogy békét hozzak” (Mt 10,34)... „Katonasor az ember élete a földön” (Jób 7,1)... „Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét és kövessen engem” (Mt 16,24)...

2. De a Kereszt – az élet támasza.

„Hiszen a törvény által meghaltam a törvénynek, hogy Istennek éljek” (Gal. 2,19). És: „Hát nem ezeket kellett elszenvednie a Messiásnak, hogy bemehessen dicsőségébe?” (Lk 24,26).

Bef.: Igen! Csak a Keresztre támaszkodhatunk, mert: vele **indulunk** (kereszttség), vele **járunk** (életút) és vele **életcélként érünk** (sírfánk is ez; feltámadás jele). „Úgy tetszett az Atyának, hogy... általa békítsen ki magával mindent, ami akár a földön, akár a mennyben van, azzal, hogy keresztjének vérével békességet szerzett mindennek” (Kol. 1,19 és 20).

25. beszéd: Salus nostra

Bev.: Ezt a Keresztről énekli az Egyház? És igaz ez?...

1. Az elpérgő élet – az áldozatos szeretet...

- a) Ezt parancsolta az Úr: „Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást!” (Jn 13,34).
 b) Ezt teljesítette a megboldogult. – Mi tehát a jutalma?

2. A kiteljesülő élet – az örök isteni szeretet.

- a) Vágyunk: „S uralkodjék az Úr mindenkor, örökre” (2Móz. 15,18).
 b) Valóságunk: „Kik fényt derítenek rám, örök életet nyernek” (Sir. 24,31). És: „Isten szeretete abban nyilvánult meg, hogy egyszülött Fiát küldte a világra, hogy általa éljünk” (1Jn. 4,9).

Bef.: Tőle jöttünk, Vele élünk és Hozzá térünk. Valóság tehát ez: az üdvünk a Kereszt, amelyen örök életet szerzett nekünk a Mester.

26. beszéd: A rózsafüzéres ember

Bev.: Amikor itt állunk drága testvérünk koporsója mellett, akkor ajkunkra tódul a kérdés: vajon **elnémulhat-e** az éveken át „rózsafüzéres imákat mondó” emberi ajak?

1. Ő az Egyház egyik hangosan imádkozó testvére volt.

Otthon – az imákat tanító, magányában – imákat mondó és templomunkban példásan imádkozó. Talán azt mondhatnám: beszédes volt az ajka, hogy Isten dicséretet zengjen a hangja. – Persze ez a beszéd inkább kérő és hálaadó vala... A dicsőítés hangját csak ritkábban csendítette a lelke... Most mi állunk koporsója mellé, hogy könnyörgő szavunk hasson az égbe mondván: nyíljék meg az ajak és örök dicsőítője legyen Fenségednek!

2. Azért imádkozva könnyörgünk, hogy örök életben is imádkozó legyen.

Ezt a bizakodó kérést pedig azért terjesztjük Atyánk elé, mert élő hittel hisszük: **nem hálnak meg azok, akiknek nyelve Isten szeretetét kérte földi életükben.** A Mester mondja: „Én vagyok a föltámadás és az élet: aki bennem hisz, még ha meg is halt, élni fog” (Jn 11,25). – Valóban egy különbség vagyon: **itt** – kérő volt az ajak, **ott** – dicsőítő léssen az emberi lélek. – Az Írás szerint: „Dicsérjétek az Urat...” (Zsolt. 148!)... Ott az angyalok és üdvözültek körében diadalhang az örök Atya gyermekeinek dala.

Bef.: Mi tehát a mi vigaszunk? „...nem halt meg... csak alszik” (Mt 9,24). De örök életre ébredvén: örök dicsőítője és boldogított gyermeke az örök Atyának. Jól jegyezzétek meg: **a nyelv most is beszél...** – Hogy így legyen, mondjunk el egy „Miatyánkot”!... Amen.

27. beszéd: Üres marad-e a gyászoló otthon?

Bev.: A távozás természete, hogy üressé teszi azt az otthont, amely szeretettel tartotta „lélektartozékának” a távozó testvért. – De kérdezem: vajon igaz-e az, hogy „üres marad a fészek”?

1. **A tapasztalat azt mutatja: igen.** Üres a helye, néma a hangja és nem szóró a tenyere... A **csak földieket észlelő** ember szomorúan szögezi le a földi tényeket. – És épp azért zokog az ember, mert elveszítettnek érzi azt, akit minden szeretetével **szórónak** ismert a lelkünk. – Tárgyilag **vesztesek** vagyunk és a veszteség nyomán könnyek csordulnak a szeméinkből.

2. **De a sok veszteség láttára és annak ellenére a hit azt súgja: nem maradt üres a családi szentély.**

a) Mégpedig azért, mert a **földi emlékek** és **szeretetszálak** tovább is fennmaradnak... Igaz, hogy ez **nem a személy**, hanem a **tettek sora**... De igaz az is, hogy az Írás szerint: „...tetteik elkísérik őket...” (Jel. 14,13).

b. De ha kísérik, akkor tovább él és köztünk él a **kísért személye** is. A Mester szerint: „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az bennem marad és én őbenne” (Jn 6,56). – Bár titokzatosan **ott** él, lélekszeretben **itt** is otthont talál elköltözöttünk! Velünk él! Minket segít és Istenhez hív. Tehát most is szolgálatot tesz; de magasabb rendűt.

Bef.: Nem „üres az otthon”, hanem lélekkapcsolat tartó és minket az örök haza felé hívó, vezető és segítő az Istenhez tért testvér. – Hogy ezt éljük, azért imádkozzuk közösen a „Miatyánkot”!... Amen.

27/a. (változat) beszéd: Az „üres otthon”-ban (Erkölcsei beszéd)

Bev.: Temetés után, rendeztetvén az otthon, magukra maradtak a családtagok. Egyik így sóhajt: milyen üres az otthonunk! – Hát tényleg igaz az, hogy a halál kiüresíti otthonunkat?

1. Ott hagyja – az élményeket.

Az ember halála valóban úgy határozható meg, amint a Káté tanítja: a lélek elválik a testtől; a test a földbe, a lélek a Teremtőhöz tér vissza. – De itt maradnak a múlt **élményei**.

a) Lehetek azok helyek... Ahol pihent... dolgozott... imádkozott... Minden, ami az „eltávoztal” kapcsolatban volt. **Ezeket** nem viszi el a halál. Ezek ható erejét csak az **idő** gyengíti.

b) Lehetnek ezek tárgyak... Amelyekkel tevékenykedett... vagy amelyeket szeretettel megszerzett. – Sőt élő személyek, akiket különösen szeretett. Ezek is itt maradnak. Így ők az emléket őrzik és ők az emlékekkel időznek!

c) Lehetnek fényképek... Ahol velünk volt együttesben...

2. És ott hagyja – bizakodó hitünket. De a halál **itt hagyja**, sőt **erősíti** a boldogító viszontlátás szent hitét.

a) Az elszakadás örökkévalóságát tagadja. – A hittel áldott szem látja, hogy a koporsóban fekvő tetem nem azonos az **élő édesanyával**... Valami hiányzik belőle és ez a lélek. – Hol van?...

b) A hit biztat – a jövő találkozásra. A hit még erősítgeti is vágyainkat. Annál is inkább, mert Isten igéjével biztatja az embert az élet végnélküli jellegére: „Én vagyok a föltámadás és az élet: aki bennem hisz, mégha meg is halt, élni fog. Mindaz, aki belém vetett hittel él, nem hal meg sohasem” (Jn 11,25-26).

Bef.: Nem üres az otthon. – Élmények és a találkozás szent hite foglalták le a fizikai jelenlét helyét... És melyik értékesebb? Krisztus szerint – a hit. Amen.

28. beszéd: Hadd szólaljon meg Krisztus szava...

Bev.: Az Írás több alkalommal szólaltatja meg a Mestert – a halott embertestvér teteme mellett. A naimi ifjú édesanyjának könnyét az **új életre keltés** csodájával jutalmazza az Úr. – De beszédes-e az isteni ajak a mi szomorúságunk napján?... Hallgassuk csak isteni szavát.

1. Szól lelkünkben – égi vigasztaló kegyelmével...

Az isteni élettervben örömnapp a születés, boldogító dátum az új családalapítás és könnyfakasztó a földiektől való elválás. – De ezeket az „életállomásokat” **isteni kegyelemmel** teszi értékessé az égi Atya. Az örömet gazdagítja, a szomorúságot eloszlatja és a szomorút megvigasztalja: „Ti szomorkodtok, de szomorúságtok örömmre fordul” (Jn 16,20). Jó ezt lelkünkben érteni, mert ennek megértése az égi vigasz megérkezésének harsonája...

2. De ezen kívül is szól az Úr, mégpedig oktató szavának – örök életet ígérő igéjével...

Az isteni kegyelemmel gazdagított és vigasztalt lelkünk még az Úrnak **ígéretet tevő szavait** is hallja. Csengése ez az ige: nincs döntő hatalma a halálnak, mert örök élete az életkincse az embernek. Hallgasd csak a Mester szavát: „Aki hisz a Fiúban, az örökké él” (Jn 3,36). Mit jelent ez? A halál átfutó isteni követ, de az igazi érték az örök Szeretet. Ő hív, Ő visz haza, és a földi szeretetkapcsokat is örökké valókká változtatja az égi Atya.

Bef.: Halljátok az isteni Mester szavát, és vigaszt találjon drága lelketek! – Hogy ez megadassék, imádkozunk, mondván „Miatyánk”...! Amen.

29. beszéd: Az „életállomások” örök „Útitársa”...

Bev.: Az emberi életnek nagy állomásai vannak. Ezek lényege: az **Istennel való találkozás**. Kereszttség... áldozás... stb... De **csak találkozás** ez, vagy további **együtthaladás?**

1. Állandó útitársunk a földön a Mester.

Az életbe lépésünk első „szellemi mozzanatánál” – a kereszttségben áll mellénk az Úr. – Majd imát mondó ajkunk szavára kegyelmével gazdagít az isteni Mester. „Kérjétek és adnak nektek...” (Mt 7,7). Később égi Kenyérként száll a lelkünkbe. Így ígérte: „Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér. Aki e kenyérből eszik, örökké él. A kenyér, melyet adni fogok, az én testem a világ életéért” (Jn 6,51). Sőt olyan éltetőnk az „élet Kenyere”, amely az örök élet reményének ajándéka: „Aki ezt a kenyeret eszi, örökké él” (Jn 6,58).

2. Így léssen igaz továbbá az isteni ige, amely szerint állandó kísérő társunk – az Atya országába vezető úton is az égi Mester...

Mert a földiektől való elszakadás nem a szeretettől való elválás. Még a földiek szeretete is örök kísérő, az égi Szeretet, az Isten pedig örök ajándékunk és birtokállományunk. De jól jegyezd meg test-

vér: a személyes élet és személyes életszálak fennmaradásával! Olvasd csak a Mester ígését: „De ti láttok engem, mert én élek és ti is élni fogtok” (Jn 14,19).

Bef.: Íme! Földi utunkon „Útitársunk” a Mester, az örök hazában Atyánkban élve Benne él az ember! – Hogy ez a vigasz életté legyen bennünk, azért mondjuk: „Miatyánk...”!... Amen.

30. beszéd: Örök Élettársunk a feltámadt Mester

Bev.: Zarándokút az élet, de társtalanul haladó-e rajta az „életzarándok”?...

1. A Mester szavaival kezdem a választ: „Én veletek vagyok mindennap a világ végéig” (Mt 28,20).

Ez annyit jelent: egekől indult éltetek, Isten fiainak hivatottak a földön: „Mindannak azonban, aki befogadta, hatalmat adott, hogy Isten fiává legyen” (Jn 1,12). És Istenatyátok gondoskodása kíséri élteteket: „Mit féltetek, ti kicsinyhitűek!” (Mt 8,26). Röviden azt jelenti: veletek járja az élet útját az isteni Mester. Mégpedig örömben, szenvedésben egyaránt. Most is itt van veletek – a szenvedő, a keresztet viselő és halált haló égi Mester. Higgyetek neki. „Nem különb a tanítvány a mesterénél, sem a szolgáluránál” (Mt 10,24).

2. De a velünk járó Mester még többet ígér: én veletek leszek az örök életben: „Azon a napon megtudjátok, hogy én Atyámban vagyok, ti pedig énbennem és én tibennetek” (Jn 14,20).

Míndez annyit jelent: „...Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és benne fogunk lakni” (Jn 14,23). – Tehát velünk van és lesz – az örök hazában. – Jól jegyezd meg a vigaszt ígérő Mester szavát: a halál megjelenése – az örök élet hajnalának felragyogása. Mivel pedig az **élet** az ember vágyainak vágya, azért a Mesterrel egyesült örök élet reménye – az emberi élet legnagyobb boldogsága.

Bef.: És végül kérдем: elszakadást hirdet-e a halál érkezése?... Az isteni felelet ez: elszakadunk a földtől, de örök szeretetben élünk szereteteinkkel és isteni Mesterünkkel. – Hogy ebben a hitben erősödjünk, mondjuk alázattal: „Miatyánk...”!... Amen.

31. beszéd: Örök értékű poggyászaink (Erkölcsi beszéd: Az örök élet kapujánál)

Bev.: Utas ember felszerelése – a poggyász. Mindent visz, amire szüksége van. – A pogány rómaiak is tudták, hogy a legnagyobb utazás – a halál kocsiján történik. Ezért **siklussal** és **pogácsával** látták el a halottat, hogy az örök tájakat záró **Styx** folyó **Charon**-jának díjat fizessen átszállításért és a partot őrző **Cerberus**-oknak pogácsát dobjon, hogy bántalom nélkül jusson az Elysium, a boldog szellemélet birodalmába. – És mi hogyan szerelődjünk fel a nagy útra?

1. Magunkat szereljük fel – az erények kincseivel.

Valóban kik is vagyunk mi – Isten tervében? – Alkalmazzuk **magunkra** Dániel szavait: „Az a magas és hatalmas fa, melyet láttál, melynek teteje az égig ér, amely az egész földön látható, melynek ágai igen szépek és gyümölcse felette sok, melyen eledel van minden lény számára, mely alatt a mező vadjai tanyáznak és ágai közt az ég madarai laknak: te vagy király!” (Dán. 4,17-19).

a) Legyetek – a föld sava. „Ti vagytok a föld sója” (Mt 5,13 és 14-15). Tehát az éltető só erejét gyűjtsétek.

b) Legyetek – az élet világossága. „Ti vagytok a világ világossága” /Mt 5,14/. Tehát a fellobbant mécses olaját gyűjtsétek. „Az okosak viszont lámpásaikkal együtt olajat is vittek korszóikban” (Mt 25,4). – Mik ezek? – Erények! Erények! – Foglalata: „Minden erődből szeresd Alkotódat, és ne hagyd cserben szolgálódat!” (Sir. 7,32). – Ezeknek részleges alakjáról mondja a Mester: „Éheztem ugyanis és ennem adtatok, szomjaztam és innom adtatok, vándor voltam és befogadtatok, mezítelen és fölruházatok, beteg voltam és meglátogattatok, börtönben voltam és fölkerestetek” (Mt 25,35-36).

2. Hogy otthont leljünk az erényes élet diadalotthonában.

Mi ez? Egy szóval: Isten országa. Isten háza – a mennyek országa.

a) Ahonnan jöttünk. „Ültette pedig az Úr Isten kezdettől fogva a Gyönyörűség paradicsomát: ebbe helyezé az embert, akit alkotott” (1Móz. 2,8). – Mit hoztunk? Lelkünk Isten-képiségét. Továbbá onnét vettük Isten minden kegyelmét. „Szolgáljatok egymásnak azzal a kegyelmi ajándékkal, amit ki-ki nyert, mint Isten sokféle kegyelmének hú közvetítői” (1Pét. 4,10).

b) Ahová törünk. Nosztalgiaánk arra tör: „Szomjazza lelkem az erős, élő Istent: Mikor jutok oda, hogy az Isten színe előtt megjelenjem?” (Zsolt. 41,3). – Mesterünk azt ígéri: „Atyám házában sok hely

van... hiszen azért megyek, hogy helyet készítsek nektek” (Jn 14,2). De emberi értelem nem tudja felfogni. „Tanításom és igehirdetésem bizony nem az (emberi) bölcsesség meggyőző szavaiból állt, hanem a lélek és az erő bizonyításából...” (1Kor. 2,4).

Bef.: Istenhez visszük lélekkincseinket és Istennel éljük boldog életünket. Amen.

32. beszéd: Temetés után

(Erkölcsi beszéd: A hit ereje)

Bev.: Elhangzott a „Requiem...” és szóba elegyedtem a boldogult hozzátartozóival. Az egyik elég távol esett a hit világától és könnyes, de fáradt arccal köszönte meg a szent szolgálatot és ezt mormolta: hát kérem, ez az élet!...

– A másik hitből élő, ezt mondotta: hazatért, ahol boldog vágyakozással találkozást remélek! – Nézzük csak kissé: milyen lelki alapból fakad a két ellentétes megállapítás.

1. Az egyik – a hit hiánya.

Talán nem kapta? – „Mindegyikünk annyi kegyelmet kapott ajándékba, amennyit Krisztus adott” (Ef. 4,7).

a) Elméleti eltévelyedés... Bölcselkedve keresi és nem találja az igazságot (Pilátus)...

b) Erkölcsei elszakadás... „S ekként beszéltek gonoszul az Istenről: Tud-e az Isten – mondták – asztalt teríteni a pusztában? A kösziklát ugyan megütötte, s vizek folytak, patakok áradtak belőle; de vajon tud-e kenyeret is adni, tud-e népének asztalt teríteni? (Zsolt. 77,19-20). – (O. Wilde és társai...)... De erkölcsi regeneráció **után** reátalál az életre (Huysmans: „Az úton”)...

c) Rideg nemtörődömség... – Ezekre áll: szomorú a lelkük, mert „nincs reményük” (1Tessz. 4,13).

2. A másik – a hit forrása.

Vette ő is az Isten kegyét. De nem engedte elernyedni a csordulás erejét.

A(Vele élt – életében... A hit táplálta. Azért könyörgi most is: „...örökké élj!...” (2Ezd. 2,3).

b) Benne bizakodik a halál percében. Bizakodó lelke a Tesszalonikaiakhoz írt levélből merít: „Nem akarjuk testvérek, hogy az halottak felől tájékozatlanok legyetek, hogy ne szomorkodjatok, mint a többiek, akiknek nincs reményük. Ha Jézus, mint ahogy hisszük, meghalt és föltámadt, akkor Isten azokat is, akik Jézusban hunytak el, vele együtt föltámasztja” (1Tessz. 4,13-14). Sőt ezt is hiszi: „Nem félek az ezernyi néptől, mely köröskörül reám tör, Kelj fel, Uram, szabadíts meg, Istenem!” (Zsolt. 3,7).

Bef.: A hit hiánya – csak az anyaföldhöz vezet, a hívő lélek – atyai Szívhez tér. Ott, a Szeretetben találkozunk! Amen

33. beszéd: Az Úr Kenyerével erősítve

(rekollekciós terv; 1944. III. 24.)

1. A nagy útra készülődő...

2. Az örök élet Kenyerét vevő...

Milyen ez a Kenyér?

a) Örök életre vágyók Kenyere...

b) Örök életet élők Kenyere...

3. Az isteni természetben részesülő...

Mit ér ez a „Kenyér”?

a) Utolsó vacsora...

b) Emmausz...

c) Állhatatosak... Eddig és így!...

*

– Konkrét temetésre áthangolandó beszéd

Bev.: Az Úr **mennybemenetele** szomorúsággal töltötte el az apostolok lelkét... Az Úr „távozása” misztikus értelemben fájdalmasan érinti a mi lelkünket is. Különösen akkor, ha bűnös életünk miatt érezzük magunkat távol az Úrtól... Vagy „lélekszárazság” oka a „távollét” érzetének... Már itt meg

kell jegyezni, hogy arra a gondolatra is reá lehetne térni, amely szerint az **örök hazába térő Mester** útján követni fogjuk mi is! – Ez azután **örömmé** változtathatja a jövő életünket. – Azért nem volna helytelen, ha az örök élet problémái is szóba jönnének. – Továbbá úgy is lehetne értékelni a történelmi, illetve egyéni életet érintő „eltávozás” tényét, hogy a Vigasztalót ígérő mesteri szó enyhíteni akarja a hátramaradottak fájalmát. Így azután a **mai vasárnap előkészülete** – a pünkösdi lelkiületnek. – Természetesen abban az értelemben: eljön a Szentlélek, Aki vigaszt és erőt hoz élteteknek. – Ez az alaphangulat töltse ki tehát a szentbeszéd keretét, és így a pünkösdi hangulat előszele járja át a lelkiületeket is!

1. Az Evangélium szövege fokozza még a szenvedések eljövételének zord képét, de a Vigasztaló ígérese erősíti az apostolok és hívők lelkét.

2. A Szentlecke a szeretet és a szolgálat lelkéről szól, amely az Isten tiszteletének és Jézus dicsőségének igazi előmozdítója.

Bef.: A tárgyi terület tehát: szomorúság az üldöztetés és az elszakadás miatt, de égi vigasz szállhat a lélekbe a Szentlélek eljövételének biztos tudatában. Ez a Szentlélek által irányított élet lesz – a „megváltott nemzedéknek” hazajuttatási életútja.

*

34. beszéd: Szellő a Farkasréti temetőben...

Bev.: Tegnap este a Farkasréti temetőben parányi eset történt. Magam is ott jártam. Kicsi szellő támadt és eloltotta egy igen derék, jó öreg néni minden erőfeszítéssel gyújtott gyertyaszálát. Megtett ő mindent, de a földnek szellője úgy suhant végig, hogy végül mégis az erőfeszítővel szemben győzött az egyszerű lehelet. – Amint sötétedett, ezek támadtak gondolatomban: vajon olyan hatalmas a föld szellője, hogy hirtelen minden emberi jóakarát, törekvés ellen sötétséget hoz?... Elgondolkodván, nekem is eszembe jutott, hogy megkérdem ezt a szellőt: vajon te, Isten követe, szellő, **csak** úgy jársz a földön, hogy a fényt ellobbantod és homályos ködöt vonsz a világ köré?... Vagy olyan szent testvér a leheleted, amely egekől jön, csodás erejével pedig egész nagy világot, emberlelkeket örök dicsőség fényébe vonod?... És megszólalt a szellő... Ha megengeditek, drága testvérek, elmondom, hogy mit mondott.

1. Első szava ez volt: **a nagyvilág körzetében járnak szellők, tombolnak viharok... de ezek mind a világ végességéhez tartoznak.**

2. Ezért – továbbá így folytatta– nézz körül! Még az emberi gyertyaszálakat is eloltja a föld szellője, **de az igazi testvér-szellők szellője, a lelkek Lelke, a Szentlélek fuvallata más világból jó és csodás lehelete életet fakasztó.**

Nekem lélekküldetésem van: isteni követként hirdetem, az Úr úgy küldött, hogy az először látszólag eloltott lélekgyertyaszálban az **örök világ élő tüzeit lobbantsam.** Ne felejtőd, Írásból vett szöveg: „A szél ott fúj, ahol akar” (Jn 3,8). Ne felejtsetek, hogy az isteni Üdvözítő végtelen kegyelméből e fuvallatok fölébresztik az emberek sokaságát... Gondolj a Mesterre, Aki a természet szellőjét, zúgó forogatóját éleszti, hogy ébredj te is ember annak tudatára: egekől jöttél, földön járva Isten fiává lettél és örök világ várományosa leszel... Gondolj Krisztus szavára, aki Lázárnál ezt mondja: „Mindaz, aki belém vetett hittel él, nem hal meg sohasem... Én föltámasztom az utolsó napon” (Jn 11,26 és 6,54)... Mi az emberélet végkifejldésének utolsó nagy szent jele? Felcsendül az Üdvözítő szent szava és így zeng: „Jöjjetek Atyám áldottai! Vegyétek birtokba a világ kezdetétől nektek készített országot” (Mt 25,34).

3. Mikor az emberben hangzik a szívben mécsfényt gyújtó beszéde, magam is kérdezem: **vajon ennek a szellőnek igaza vagy-e? ...**

És hangzik a válasz: keresd azt, jár-e a felsőbbrendű életet támasztó szellő, vihar a nagyvilágban? És rádöbbsz: minden ember lélekkapuján beoson egyszer-egyszer az isteni követ... eloszlik a köd, és látni kezd a tapogató lélek... E csodás szellő elviszi ugyan a földnek, léleknek fájó nyomorúságokat elfödő fátyolt is, de föllobbantja a csodás erőt is: Isten kegyelméből elsodorja a földiek sok hulladékát, szennyét és feltámasztja az **élet végtelenségének vágyakozását** – a megtérő Huysmans-ban is, aki az orgona dalával temeti múltját, amelyben egyetlen boldogságát a föld serlegéből merítve kapta. Rádöbbsenti – a későbbi megtérőket is–, hogy ez csak alap; ennek birtoklásán keresztül közelednek az örök boldogság felé... Lélekföltámasztásról szólnak ezek az anyagi élet fölött... És a kereső gondolatban jöt-

tek lelkek, akik eddig is és állandóan szabad lélekkel, tiszta étellel a Lélek erejétől áttüzesedve szárnyalnak Isten útján... Igaz a szent vágyak válasza! Egyetemességét egyetemes vágyakozása bizonyítja, mert ha csak egyetlen lélek fantaszta vágyakozása lenne, talán a tévedők közé sorolnám. De emberek milliója keresi a földön azt, amit az örök élet világában megtalál. Mert nem ember igénye szól, hanem Isten ereje ébreszt, ember mozgása törtet, és mindebben Isten örök gravitációs ereje dominál. Tényleg így van! Temetőbe jöttök, de azt érzitek, hogy ezek a sírok virágdíszbe, fénybe borulva mást mondanak a távozókról: úgy tudjuk őket, akik fényt lobbantó üzenetükkel – várnak minket is Isten országába. – Élet eleven sodrában nem tudunk megnyugodni és kikötőt találni ezen a földön. Csak talp alatti szikla, amelyen dobbantva lendül lelkünk az eget világába. Ez mutatja, hogy az **emberiség törtető törekvése, áhító vágyakozása az: élet végnélkülisége**. – Mit mutat tehát a halál, a látszólagos élet-ellobbanás? Visszatérést ahhoz az Atyához, Akinek küldetésével jött az ember a világba. Istentől jött, Istennel él, Istenhez tér. Három szent tény, tétel: vágy, hit, igazság. Olyan **igazság, amely boldogságot harsog és örömmel telíti minden vágyunk és lélektörekvésünk**.

Bef.: Drága Testvérek! – Visszatérek ahhoz, amivel kezdtem: megkérdeztem a szellőt, igaz-e, hogy el tudsz oltani minden fényt, vagy van-e hatalmasabb urad, akinek ereje nem fényt olt a földön, hanem örök fényt lobbant a lélekben? Azt felelte a szellő: van Isten küldötte fuvallat, amely lobbantja a lélek örök tüzét és van égi Atya, Aki örökké élteti a lélek élő tüzét. – Így kell gondolkodnod önmagadról, ember! Földre küldött élő gyertyaszál vagy, hogy életfényed életfényt szórjon – de arról az égi Atyáról, aki a fények Fénye. Ő az, Aki kezdetben fellobbantott a világban és vándorutad végén hazavár örök boldogságában. – Más formában ez a mondat így hangozhat: fellobban az ember egyéni élete a földön és ég felé törtetése során örök boldogságot talál a gyertyaszál, mert örök élete vagyon. Aki így gondolkodik, annak a halottak estéje jól esik össze a mindenszentek napjával. **Nincs halál, ámde van mindenszentek estéje!** Olyan követek vagyunk, akik a szentek világából kopogtattunk Istenatyánk fiaiként és a szentek boldogságába vágyakozó törtetéssel zarándoklunk a földön az Istenatyánkhoz tartozó szentek közösségének égi otthona felé... Amit az apostol szentül így foglal össze: Krisztus Urunk meggyőzte a világot, kereszten győzött a halál fölött és örök életet szerzett mindnyájunknak. – Ha a mai szentmise alatt fölébredt bennünk: élő gyertyaként küldöttünk a földre, hogy lobbanó tüzeket vezessünk az életúton, akkor alázatos kéréssel kérjük: **add, Urunk, hogy az élet küszöbén a földi zarándokút vége az örök tűzzé lobbantott gyertyaszálak szentek egységében való örök boldogságának kezdete légyen!** Amen.

* *

II. csoport: Gyermekek temetése

Ötletszerű gondolatsorok

A helyes **ötlettalálás** és **igen rövid gondolat-összefűzés** volna a fő cél! – Alapmenet: a fiatal életbefejezés a korai és **teljes életboldogulás**. – Vagy vezető gondolat lehet ez a fordulat: **földi rövid életpályán érte el az isteni örök célt**. – Vagy lehet ez a forduló gondolat: **csak átfutóan érte a földet, hogy teljes étellel bírja az eget**. – Lehet ez is: **angyalnépet óhajtott az Isten, hazavitte hóféhér angyalkáját**. – Vagy fogalmazzuk így: **az Úr angyala hazaszállt**. – Esetleg így: **örök „élő virágot” illesztett trónjára az isteni Atya**. – Vagy: **ahova te jutottál, oda vezesd tiédet is!**...

Természetes: mindez csak útmutató, de a **legkisebb mozzanatokon induló** gondolatsorozat. Lásunk néhány rövid példát a **beszédekből**.

1. beszéd: A „letört virág”

Bev.: Amikor virágzásba szökken a lilium, akkor ünnepies érzést érez az ember a lelkében. De amikor letört a virágszál, akkor szomorúságot hoz a hervadásnak induló gyönyörűség. – A pompázó tavasznak össze silányuló képe ismétlődik most lelkünkben is, mikor az ébredező, **reményt ígő életnek** – lehanyatlását látja a lelkünk. – De mit tegyen ilyen szomorú napon az ember?

1. Ne tagadja meg emberi természetét, hullasson könnyeket!

Ne is szégyellje. A Mester is sírt Lázár sírjánál. „...lelke mélyéig megrendült... Jézus könnyekre fakadt” (Jn 11,33 és 35)... Ugyancsak sírt Jeruzsálem pusztulásánál: „Mikor közelebb érve megpillantotta a várost, sírva fakadt” (Lk 19,41)... Jó tehát a könny, mert levezeti az emberi természet fájaldalmát

és szomorúságát. Sírva mondhatjuk: „Napjaim mint az árnyék hanyatlanak, magam pedig mint a széna száradok” (Zsolt. 101,12).

2. De a könnyhullatás mellett ne felejtse ezt ember: a virágtörés végeredményben Isten országában való örök pompázás...

Ne nézzük ezt emberi vigasznak, hanem isteni kegyelemnek. Isten nem ezt akarja: „Lendítsd meg sarlódat és arass!” (Jel. 14,15). A Mester a gyermeknépnek ígéri a mennyek országát: „Jézus azonban magához hívta a gyermekeket és így szólt: „Hagyjátok, hadd jöjjenek hozzám a gyermekek és ne tiltátok meg nekik, mert ilyeneké az Isten országa” (Lk 18,16). Ők azok, akiről így ír az apostol: „... aki szent, legyen még szentebb” (Jel. 22,11). És ugyancsak róluk zengi az Írás: „Az igazak felvillannak és olyanok, mint a szikra...” (Bölcs. 3,7). – Ha tehát **hívó lélekkel** nézünk kis „angyalnépünk” hazatértere, akkor vigasztaló erőként vesszük azt a kegyelmet, amelynek erejében „Isten közelében tudjuk” szerettünket és hazaváró lelkét, látjuk felénk forduló hívogató arcát – az eget világból...

Bef.: Mit tegyünk tehát drága testvérek? Imádkozzunk azért, hogy ez a gondolkodás és látás töltse be lelkünket. „Miatyánk...”... Amen.

2. beszéd: A „föld angyalnépe”

Bev.: A fehér koporsónál az a kérdés tódul az Úr szolgájának ajkára: kicsoda valóban a gyermek?... „Öfensége”?... Több! A földi szülők égi ajándéka és az égi Atya földre küldött gyermeke. – A bánatos szülők könnyeikkel igazolják, hogy égi ajándékot vesztek, de örömkönnyekkel hálálkodjanak, hogy Istenatyja közelében élő isteni ajándékot birtokolnak. – Mert tényleg kicsoda a földre küldött kicsi gyermek?

1. Olyan égi hírnök, aki Isten szeretetéről regél.

Minden emberre áll: az égi Atya halhatatlan lelket lehelt belé: „... arcára lehelte az élet leheletét...” (1Móz. 2,7). De azért, hogy uralkodója és átteremtője legyen a világnak: „...töltsétek be a földet s hajtsátok uralmatok alá...” (1Móz. 1,28). – Van, akit a **hosszú szolgálat után** értékel és hív haza az égi Atya, van akit kora gyermekkorban hívja égi szolgálatra és boldogságra...

2. De az is igazság, hogy olyan égi követ a gyermek, aki visszavágyik égi otthonába mint Isten-gyermek.

Minden ember az ég fia, de a kisgyermek a mennyország igazi lakója. Olvasd csak: „...ilyeneké az Isten országa” (Mk 10,14). Vagy idézd emlékezetedbe az evangéliumi mondást: „Hagyjátok, hadd jöjjenek hozzám a gyermekek és ne tiltátok meg nekik, mert ilyeneké az Isten országa” (Lk 18,16). – Szinte kibuggyan ajkamon a kérő szó: engedjétek, jó szülők, drága gyermeketeket az égi Atyához... Jó szívvel, áldozatos lélekkel!... Higgyetek abban is: ő veletek marad és hazasegít benneteket az örök élet dicsőségébe. Azokhoz tartozik, akiről így ír az Írás: „othagyta őt az ördög, angyalok jöttek és szolgáltak neki” (Mt 4,11).

Bef.: Hogy pedig ez a lélekézés és megnyugvás égi ajándékként szálljon lelkünkbe, imádkozzunk kérő lélekkel, mondván: „Miatyánk...”... Amen.

3. beszéd: A síró édesanya

Bev.: Könnyeket perget a szülői szem, mert homály borult az isteni követ drága szempárjára. Ezért zokog a lelkünk, mert örök **szeretet-igényünk** – a csillanó, élő és reánk mosolygó tekintet. – Ennek kíséretében kérdezve kérdezzük: vajon igaz-e az, hogy végleges homály borul az előttünk fekvő drága és áldott szemekre?... Próbáljunk feleletet adni magunk, mert nehezen szólalhat meg a fájdalommal teljes lélek.

1. A látszat szerint valóban a fakadó élet hervadását látjuk.

Ezért is zokog a jó édesanya. Teljesen érthető, mert a „tavaszfakadás elhervadása” gyászba borítja a reményekkel előrenéző anyai lelket. Ne is csodálkozzunk ezen! Hisz még a Mester is könnyet csordít a nagy jövőt jósoló Jeruzsálem pusztulásának előrelátására: „Mikor közelebb érve megpillantotta a várost, sírva fakadt” (Lk 19,41). A jó szülők lelkét is szomorúság tölti be, mert hallják és érzik az Írás szavát: „Itt az aratás ideje, már érett a vetés a földön” (Jel.14,16). – A tényt látják, de a miértet nem értik.

2. De a „miért?” akkor kap megnyugtató választ, ha átérzik a szenvedők ezt az igazságot: a valóságban a fakadó élet örök virágba szökkenését észleljük.

A próféta szerint: „Hallgassatok reám, kik az igazság útján jártok és az Urat keressétek; tekintetek a kősziklára, melyből kivágattatok, s a verem nyílására, melyből kivájattatok” (Iz. 51,1). Mégpedig olyan boldogság részese, amelyet az Írás szövege szerint lehet értékelni. A zsoldáros ezt zengi: „Ujjongjatok az Istennek, országok mind, énekeljétek, örvendjétek, zengjétek. Zengjétek az Úrnak lanttal, lanttal és zsoldárekekkel” (Zsolt. 41,4-5). Mert: „Kezében van a föld minden határa, s övéik a hegyek csúcsai mind, övé a tenger, ő alkotta meg, s az ő keze formálta a szárazföldet” (Zsolt. 4,4-5). – Hát ha ilyen az ember földi otthona, akkor milyen lehet az égi haza?... Az „élet ilyen hegyére” csak az mehet, akire áll a zsoldáros szava: „Nekem azonban jó az Istenhez ragaszkodnom, az Úrban, az Istenben bíznom, és hirdetnek minden dicséretet Sion leányának kapuiban” (Zsolt. 72,28).

Bef.: Befejezésül gondoljon arra mindenki: az Isten angyala hazaszállt. Áhító lelkünk vágyódva vágyódjék oda, ahol ő éli életét, az örök Atyához! – Hogy ez így legyen, imádkozzunk mondván: „Miatyánk...” ...Amen.

4. beszéd: Aki csak beköszöntött...

Bev.: Csendes kopogással jött az isteni követ és csendes libbenéssel távozott. Nem volt több, mint az isteni ajándék betoppanása és azután az Istenatyához térés égi csodája. – Mit kell tennünk a búcsúzás egyházi szertartásán?

1. Köszönnünk kell, hogy angyali lélekkel beköszöntött.

A beköszöntés öröm. – Az együttélés boldogság. Ő volt – a tavasz fakadása és lett a „kezdődő élet” nagy öröm ígérője. – De csak Isten szeme látja: mi lesz a remények valósága!... Ő tudja, vajon mi **több** az „isteni követnek” és mi **jobb** az itt küszködőknek. Sohase felejtjük: „Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és a ti utaitok nem az én utaim, úgymond az Úr. Mert amennyivel magasabbak az egek a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál, az én gondolataim a ti gondolataitoknál” (Iz. 55,8-9). – A „hazahívással” talán elhagyott az Úr? Kérdezd csak: „Elhagyott engem az Úr! Megfeledkezett rólam az Úr!” (Iz. 49,14) és felelj: „Hát megfeledkezhetik-e gyermekéről az asszony, hogy ne könyörüljön méhe fián? De még ha az meg is feledkezne, én akkor sem feledkezném meg rólad! (Iz. 49,15). Inkább ez az igazság: biztos jót tettél gyermekünkkel és a bizonytalanság ködét osztad el szemeink előtt.

2. És köszönnünk kell, hogy érintetlen lelkével Atyánkhoz távozott.

A távozás szomorúság... De a hazatérés – boldogítás.

a) Boldog ő maga, mert „hazatért”. Látja égi arcodat, és örökké éli a boldogság gyönyörűségét. Égi Szereteted élvezője. „Most megmarad a hit, remény, szeretet, ez a három, de köztük a legnagyobb a szeretet” (1Kor. 13,13).

b) Boldogan nézünk reá, mert „hazavár” bennünket... Abba a boldogságba, amelyről ezt mondja a Mester: „... de majd viszontlátlak titeket: Akkor örülni fog szívetek és örömtöket senki sem veszi el többé tőletek” (Jn 16,22). Van élet és van boldog találkozás. Ez a mi élettartalmunk; ez a mi „isteni életjegyünk”. Mi az Isten fiai vagyunk (Lásd: Jn 1,12)!

Bef.: Ő beköszöntött és az „élettavas” örömét hozta; ő „hazaszállt”, hogy az örök tavasz örömét élvezze és nekünk is megszerezze. Imádkozzunk mondván: „Miatyánk...” ... Amen.

5. beszéd: Akit az „Isten tisztító forrása” mosott fehérré...

Bev.: Amikor a fehér virágos fehér koporsóra tekintek, akkor a keresztségben hófehér drága angyalka jut az eszembe. Fehér a környezet, mert hófehér az örökké élő isteni lélek. – Mert kicsoda ő – az isteni Mester szemében?

1. Ő „angyali tisztaság” – a Megváltó Vére által.

Az apostol szerint: „Nem is bakok vagy borjak vérével, hanem tulajdon vérével lépett be egyszersmindenkorra a Szentek Szentjébe, s örök megváltást szerzett” (Zsid. 9,12). – A Mester szerint pedig épp egy azok közül, akik előtt tártak az égi kapuk: „Boldogok a tisztaszívűek: ők meglátják Istent” (Mt 5,8). Ezek azok, akikről áll az Írás: „Ezek azok, akik nem szennyezték be magukat...” (Jel. 14,4). Miszerintünk pedig olyan kiemelt lélek, aki tisztán élte földi életét és így lelkének gyönyörűségével hagyta itt a küzdelmek terét.

2. Majd megállapíthatjuk: hófehéren hazatért – az égi atyai Szeretet hívó szavára.

Ez a szó **egyetemlegesen** szóló. Nekünk épp úgy, mint neki: „Ki az az élő ember, ki a halált meg

nem látná, és lelkét az alvilág kezéből megszabadíthatná?” (Zsolt. 88,49). – Az idő is bizonytalan: „Virraszatok tehát, mert nem ismeritek sem a napot, sem az órát” (Mt 25,13). – Csak a lélekmécsgygyen olajjal telített, hogy „lobbanó lánggal” lépünk be Isten országába. „Az okosok viszont lámpásikkal együtt olajat is vittek korsóikban” (Mt 25,4). – Jól jegyezd meg: „Isten nem a holtak Istene, hanem az élőké” (Mk 12,27). – Ő isteni életfényességben hallotta és Hozzá tért a lélek tavaszi pompázásában. – Hajoljunk meg az istenatyai hívó Szeretet döntése előtt és kérjük azt a kegyelmet, hogy boldogság töltse be lelkünket drága gyermekünk – **hazaérkezése** miatt.

Bef.: Ezért imádkozzunk mondván: „Miatyánk...” ... Amen.

6. beszéd: „Letört oszlop”

Bev.: A szeretet alkotta temetői emlékművek között nem ritkán látható a letört oszlop... Jelképe akar lenni annak a gondolatnak: amit szépnek gondolt el az emberi elme, azt ketté törte az élet kérlelhetetlen törvénye. – De valóságban így kell-e gondolkodnunk akkor, mikor az égi Atya titokzatos döntésén elmélkedünk?

1. Még a tört márványoszlopra is felfut a diadalmas repkény...

Mi emberi gondolkodással csak **letörést** látunk... Pedig még a „pusztulás” is életfakadást jelez. Hát még az isteni tervet **látó szem** mit észlelhet? Röviden: gyönyörűsége jövőt. Az elvetett magról azt írja az Írás: „Akár alszik, akár virraszt, s éjszaka van vagy nappal, a mag kicsírázik és szárba szökken, maga sem tudja hogyan” (Mk 4,27). Ez az „isteni gyermekekre” is örömet hirdető ige. – A temető „tört oszlopára” felfut a repkény, mert azt hirdeti: az élet több a mozdulatlanságnál és a repkény **csak támasztéknak** keresi a tört márványdarabot.

2. De az „emberoszlop” nem „halott márványdarab”, hanem örökké élő isteni lélek.

Az Írás szerint: „Még ha magamról is teszek tanúságot, érvényes az én tanúságom, mert tudom, honnan jöttem és hová megyek” (Jn 8,14). Végül pedig minket is boldogító isteni ajándék ez a kinyilatkoztatás: „Az Emberfia azért jött, hogy megmentse, ami elveszett” (Mt 18,11). – Ezek után: nem búcsúozunk és zokogunk, hanem alázatos lélekkel fogadjuk az égi Atya szeretetéből és csodás tervéből előretörő rendelkezést.

Bef.: Legyen a mi alázatos imánk: add meg, Uram, azt a kegyelmet, hogy földi és örök élet felé törő erőfeszítéseinkben a mi „hazatért angyalunk” legyen a mi gyámolító „élő oszlopunk”. „Miatyánk...” ...Amen.

7. beszéd: A fehér temetési palást

Bev.: A mai temetésen fehér palástot ölt az Egyház... Azért, mert egekbe kíséri azt a drága gyermeket, akit tiszta ifjúságában hívott Magához az égi Atya. – Mert valóban miért áll itt az Egyház igénytelen szolgálja?

1. Először azért, hogy vigasztalás hirdesse a szomorkodóknak: **hófehér a ti drága gyermeketek tiszta lelke.**

Az Írás szerint: „Boldog, aki megmossa ruháját (a Bárány vérében)! Joga lesz az élet fájához, és a kapukon át bemegy a városba” (Jel. 22,14). Őt pedig fehérre tette a keresztség csodás ereje. – Hazajuttatta az isteni Szeretet hívó szava, és így olyan „lélekbirodalom lakója”, amelyről így zeng a „fehér lelkek” jövőjéről daloló isteni próféta: „Örökre megsemmisíti a halált, és letörli az Úr Isten a könnyeket minden arcra, és megszünteti népe gyalázatát az egész földön.

Bizony, az Úr mondotta ezt!” (Iz. 25,8). – Ezeknek az ígéseknek megcsendítése az Úr szolgájának első feladata.

2. Majd azért állunk itt, hogy továbbiakban meghirdessük: **egy fehér lélekkel gazdagodott az égi Atya isteni népe.**

A kinyilatkoztatásból jól tudjuk, hogy ki kopogtathat a szent kapukon. „Ki mehet fel az Úr hegyére? Ki állhat meg az ő szent helyén? Az, akinek keze ártatlan, kinek szíve tiszta, ki magát hiúságra nem adja, s nem tesz hamis esküt társának” (Zsolt. 23,3-4). – Azt is tudjuk, hogy valóban mi mindnyájunk szent vágya? Olvasd csak: „Szomjazza lelkem az erős, élő Istent” (Zsolt. 41,3). Hát ha célbafut a mi emberi terveink előtt az „isteni követ”, akkor nem kell-e arra gondolnunk, hogy legyen áldott az Ő szent neve? Sőt köszönnünk kell azt, hogy áldozatos családunk egyik „életbimbója” az örök haza „örök virágszállává” nemesedett.

Bef.: Végül tehát – a fehér életvirágok örök pompázására gondolva – mondjuk: legyen áldott az Úr neve és legyen hazakisérőnk a most távozott „isteni követ”. Imádkozzunk: „Miatyánk...” ...Amen.

8. beszéd: Akik az „Úr örök házában gyarapítói”

Bev.: A drága szülőkhöz kell szólnom, akik az angyali koporsó mellett így szólítandók meg: az Isten örök országának benépesítői!... Az bizonyos, hogy a teremtés művét befejezte az Atya, de a teremtett világ – anyagi és emberi világ – gazdagításában és örökké való gyarapításában az **emberrel dolgozik** az égi Teremtő. – De hogyan?

1. Istenatya alkotta törvények erejével fakasztja az új életet.

A földre vonatkoztatva ez azt jelenti: „Kezében van a föld minden határa, s övéi a hegyek csúcsai. Övé a tenger, ő alkotta meg, s az ő keze formálta a szárazföldet” (Zsolt. 94,4-5). – Az emberi életet tekintve annyi, mint: isteni erővel leheli az újszülöttbe az égi leheletet, hogy így **lelki életet** kezdhesen a földi zarándok. De a megszentelő kegyelem a **szellemi életre** is képesít... De jól figyelj arra ember: ennek az életnek kifakadása és így az Isten országának gazdagodása: életotthonod szent bimbófakadása...

2. Így azután az is igazság, hogy: az életbimbófakadás – az örök ország csodájában – a ti éltekek áldozatának eredője.

Egyszerűen így értelmezd ezt a mondatot: az égi Atya nem teremt most az idők forгатagában angyalnépet, hanem hazavárja a földön született isteni követeket. Őket teszi – angyalnépévé! Ezért mondja a Mester: „Hagyjátok, hadd jöjjenek hozzám a gyermekek és ne tartsátok vissza őket, mert ilyeneké az Isten országa” (Mk 10,14). Erről az országról így szól Szt. Pál: „Szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív föl nem fogta, amit Isten azoknak készített, akik szeretik őt” (1Kor. 2,9). De azt tudjuk, hogy hogyan színezi a próféta a föld áldottjainak Isten ajándékát, otthonát mondván: „És teremt az Úr a Sion hegyének egész helye fölé, és afölde ahol ott az ő segítségét kéri, nappalra felhőt, és éjjelre füstöt és lobogó tűzhöz hasonló fényességet, mert minden dicsőség felett ott lesz az ő oltalma” (Iz. 4,5). – Ha ez a föld paradicsom, akkor vágyva vágyott legyen az egek országa!

Bef.: Hogy ezt vele együtt elérjük, mondjuk: „Miatyánk...” ...Amen.

9. beszéd: Akit szeretettel várt és gondozott az édesanya

Bev.: Az Isten küldötte gyermek az ég ajándéka és az isteniesen gondolkodó család örök boldogsága. – Várva várt égi követ és boldogságot szóró isteni küldött. – De miért küldötte az Úr, ha ilyen korán Magához hívta? – Ez a sikongó kérdés. – A feleletet váró lelkünk hallja meg az isteni igét!

1. Földi öröm ébredésére küldötte az ég.

a) Öröme volt – a jó szülőknél. „Az asszony is, amikor szül, szomorkodik, mert eljött az órája, de amikor megszülte gyermekét, már nem emlékszik gyötrelmeire, mert örül, hogy ember született a világra” (Jn 16,21).

b) Öröme volt – a környezetnek. Rövid élete igazolása volt az Írás szavának: „Íme mily jó és mily gyönyörűsége, ha együtt laknak a testvérek!” (Zsolt. 132,1).

c) Örvendezője a tiszta életnek. Most érzi örömök értékének: „Te tudod, Uram, hogy férfiút sohasem kívántam, és minden vágyakozástól tisztán őriztem meg lelkemet” (Tób. 3,16). Továbbá élvezzi az Istenatyával élő szeretet gyönyörűségét: „...én Atyámban vagyok, ti pedig énbennem és én tibennetek” (Jn 14,20).

2. De további küldetése volt: az örök haza felé való vágyakozásnak ébresztgetésére hívta haza az Ég.

Mert ő most már – beszél. **Minket hívogat.**

a) Isten országa szépségének feltárásával. Ő már tudja és lelkünk elé tárja, hogy mi az „Isten országa”.

b) Továbbá beszél az **isteni élet tartalmáról**... Lényegét ebben a mondatban tárja elénk: „Most megmarad a hit, remény, szeretet, ez a három, de köztük a legnagyobb a szeretet” (1Kor. 13,13).

c) Végül a szeretet-kapocs végnélküliségéről szól... Mégpedig így: éreztétek most is a velem kapcsolódó szeretetet, érezni fogjátok ezt mindörökké – az égi Atya örök hazájában.

Bef.: Befejezésül legyen az utolsó szó ez a mondat: szerető gondoskodásotokért legyen az én hála a titeket is égi Atyánkhoz segítő isteni szeretet. Imádkozzunk ezért: „Miatyánk...” ...Amen.

10. beszéd: Az „örök haza” – földi életszakaszon „átfutó vendége”

Bev.: Az élő hit tanítása szerint: vándornép az ember, akinek otthona végül is – az „örök haza”. A mi angyali gyermekünk csak „betekintő vendége” volt a földi hazának, hogy korai távoztása után „örök boldoga” legyen az égi hazának. – Mert végül hogyan kellene bemutatnunk – isteni szemmel látván – a mi kis angyalkánkat?

1. Ő „embercsaládunk” egyik hófehér „újszülöttje”.

Aki csak emberi szemmel néz, az a kis gyermeket „földi család virágbimbójának” nézi... De aki Istennel áldott szemmel tekint rá, az így szól róla: égből küldött követ, aki most is azt hirdeti, hogy Isten még mindig szereti az embert (R. Tagore).

2. De ő – egekbe szállván – az „isteni élet diadalmasa”.

Az Írás szerint: „És léssen: az utolsó időkben az Úr házában hegye szilárdan áll majd a hegyek tején, és magasabb lesz a halmoknál; hozzátódnak mind a nemzetek” (Iz. 2,1). Oda tör tehát az ember. A „hazaérkezésről” ezt mondja az Írás: „Abban az esztendőben, amikor meghalt Óziás király, látam az Urat; magas és kiemelkedő királyi széken ült, és ruhájának szegélye eltöltötte a templomot” (Iz. 6,1). És épp ezért: „Ama napon majd ezt az éneket énekli Juda földén: erős városunk nekünk a Sion, védelmül kőfal és bástya van benne. Nyissátok meg a kapukat, hadd vonuljon be az a nemzet, mely igaz és hűséges marad” (Iz. 26,1-2). Végeredményben minden az Isten: „Én, az Úr, az első és az utolsó én vagyok” (Iz. 41,4). – Örülhet a hazakerülő lélek. – Látszólag ő nem szomszédhozta az Istent, valóban azonban szomszédhozás nélkül birtokolja és élvezi az ég Urát, a Szeretet Istent. Élvezi és dicsérheti mindörökké. Mert ha kérdezed: kicsoda dicsérheti az Urat? „Hisz nekik halálukig nincsenek kínjaik, és nem tartósak csapásaik” (Zsolt. 72,4), akkor ő bizonyára ezek egyike léssen.

Bef.: Végül a mi „angyalunk” koporsójánál mit kérjünk az Úrtól? Csak ezt: „Egyet kérek az Úrtól, azért esedezem: hadd lakjam az Úr házában éltem minden napján” (Zsolt. 26,4). Amen.

11. beszéd: Az igazi lélekérvés

Bev.: Érzéshullámok az emberi élet velejárói. „Örök kísérők”... Örömben és szomorúságban... Milyen érzések járják át ma lelkünket?

1. Ne csordítson vigasztalhatatlanul könnyet a szemünk.

Még akkor sem, ha felzokog a lelkünk Ráhel siralmával: „Kiáltás hangzik Rámában, hangos sírás és jajgatás: Rákel siratja fiait és vigasztalódní nem akar, mert nincsenek többé” (Mt 2,18).

2. De a „hazatért angyal” boldogságának tudatában örvendő vigasztalódjék a lelkünk.

Mégpedig azért, mert szerettünkre elsősorban áll az égi Mester szava: „Annak, aki küldött engem az az akarata, hogy abból amit nekem adott, semmit el ne veszítsek, hanem föltámasszam az utolsó napon” (Jn 6,39).

Bef.: Imádkozzunk azért, hogy szomorúságunk örömmé váljék, mert az „örök otthonban” tudjuk a mi ártatlan gyermekünket. „Miatyánk...” ...Amen.

12. beszéd: Mit visz magával az angyali kised?

Bev.: Az angyali „újjászületés” – égi köntösbe öltözködés. Nem maga szerezte, hanem Istenatyja adta. – Mit visz tehát magával a kised?

1. Nem maga szerezte életterheket.

Mert minden „életút”-járásra áll ez az Írás: „Az erény magasra emeli a nemzetet, a bűn pedig szégyenkévé teszi a népeket” (Péld. 14,34).

2. De ajándékként kapott isteni szeretetet.

Róla áll ez a mondás: „Boldog ember, ki el nem indul a gonoszok tanácsán, meg nem áll a bűnösöknek útján...” (Zsolt. 1,1). De ugyancsak áll ez a mesteri szó is: „...ilyeneké az Isten országa” (Mk 10,14).

Bef.: Ha tehát **így indul**, akkor szárnyakon lendül – égi Atyánkhoz... Vágyakozzunk utána! Imádkozzunk mondván: „Miatyánk...” ... Amen.

13. beszéd: Ami őt nem kíséri...

Bev.: Életünk „múltja” – a gyarló ember tetteinek sora. – De minden cselekedetet – az Istenhez irányulás intézi...

1. Őt nem kísérheti a „bűnös múlt” terhe.

Mint azokat, akik „...az első hűséget megszegik, elmarasztaló ítéletet vonnak magukra” (1Tim. 5,12).

2. Azért örök értéke az isteni kegyelemben diadalmaskodó élete.

„Be szép a tiszta nemzedék dicsőségében, mert halhatatlan az emlékezete, mivel ismeretes Isten és ember előtt” (Bölcs. 4,1).

Bef.: Az „isteni ajándékok hordozói” – Isten igazi gyermekei. Fohászkodjunk ezért: „Miatyánk...” ... Amen.

14. beszéd: Feszült szárnyakkal az égbe!

Bev.: Egyetemes emberi vágyunk: a magasságokba! Latin közmondás: „ad astra!” – És mit jelent ez?

1. Részleteiben ezt: mindig felfelé tör a lélek.

Élet, kutatás, emelkedési vágy a feszítő erő. – „Ami odafönn van, arra irányuljon figyelmetek, ne a földiekre” (Kol. 3,2).

2. De teljes valóságában ezt jelenti: csak földi teher nélkül ér eget a lélek.

Azért dobál ki minden terhet a léghajós is... Teljes tartalommal pedig ezt jelenti: „Bizony mondom nektek: aki az Isten országát nem úgy fogadja, mint a gyermek, nem megy be oda” (Mk 10,15).

Bef.: Így igaz ez: ő angyali szárnyakon röppent égi Atyjához. Imádkozzunk, hogy követhessük!... „Miatyánk...” ...Amen.

15. beszéd: „Angyaltestvérek között”

Bev.: A földi családot atya, anya, testvérek és rokonok adják... De csak ehhez tartozik az ember?

1. Földi családnak és életképe – az Isten országa.

Atya – az Isten, „báránynép” – a hazatérő embersereg. – És az élet végső akkordja?... „Én azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben legyen” (Jn 10,10). – Itt gyermek – az ember, aki így él: „Én Atyámban vagyok, ti pedig énbennem és én tibennetek” (Jn 14,20).

2. Ennek a családnak boldog „angyaltagja” az érintetlenül érkezők együttesének élvezője.

„...mert ilyeneké a mennyek országa” (Mt 19,14).

Bef.: Hogyan kell tehát gondolkodnunk? Egy taggal gazdagabb az „egek családja”! – Hogy vigaszunk legyen, azért imádkozzunk mondván: „Miatyánk...” ... Amen.

* *

III. csoport: Öregek temetése

Ötletszerű gondolatsorok

Milyen területen mozoghat az okosan szólni akaró szónok? – Legyen alapgondolata: **a föld fáradt zarándoka – égi Atyjához tért.**

a) Egyetemes, isteni gondolatok. – Isten terve szerint örök az élet. – Az örök élet – égi Atyánk nagy ajándéka. – Az isteni ajándék **ingyen adott kincs**, de a megszerzésében **dolgozott** a megboldogult. – Fiú az ember, atya az Isten. – Hazavágyott – hazatért. – Szeretetet szórt, örök Szeretetlenben él. – Élünk – személyes életet. – Minden szellemi erőfeszítés örök érték. – Legyen boldog az örök célba érő lélek!

b) Emberi értékelések – a lepergett életről. – Évek sora – a „teremtések” sorozata. – Miért dolgozott a mi testvérünk? – Csak földiek az erőfeszítések?... – Családból – **örök** családba! – Vele élnek tettei, vele élnek övéi, ő Istenatyjában él. – Fáradtan – testben, isteni látással áldva – léleken. – **Csak földi az élet?** – Hazatért az Úr zarándoka. – Üres a lélek – a sok áldozatos munka nyomán?... – „Örök útitársak” a jó tettek. – Örökké virulók – az életerények. – Nem néma, hanem örökké daloló a lélek.

c) Legyenek ezek **parányi** adatok, amelyek **örök gondolatok** és **örök vigasztalást** nyújtanak.

A tovább is reánk néző szerető szemek. – A mindig beszélő, intő ajkak. – A megmaradt fényképek... – A kicsi ásó, amellyel dolgozott... – A beszédes imakönyv. – A kezén fekvő rózsafüzér. – Az otthoni méceses. – A kis virágváza naponta újított virága. – Az üres asztali szék... – Az esti felolvasások. – Az érdeklődően feladott kérdések. – A rendezett holmik. – Az Istenhez térő érték. – Az áldozatos osztás. – A megbocsátó szeretet. – Az „enyém” szeretete. – Stb. stb.

De figyeltem! **Minden egyes** ötletet és gondolatot – az **örök távlatokhoz való igazodás** fordítson át **természeteletti életkincse!** – Természetes: található száz és száz teljesen eredeti gondolat, csak **tengelye legyen: az örök élet várományosai és birtokosai vagyunk!** – Lássunk most néhány példát a **beszédekből**.

1. beszéd: Az „életérés örök termése”

Bev.: Minden életfakadás életérésbe tör és termésbe szökken. Nem emberi gondolat ez, hanem isteni létező rajzolódása. A természet szava diktálja: bontakozik és a virágzás után új életmagot termel a sudár jegenye... De kérdezem: és hogyan érvényesül ez az egyetemes törvény az ember életében?

1. A földi életben termelő pályát fut be az ember.

Szinte tehetetlen kezdetként lépünk az élet színpadára, de hosszú életen át „játsszuk meg az isteni színjátékot”. – De milyet?

a) **Önalakítót**... Mester parancsa így szól: „Ti olyan tökéletesek legyetek, mint mennyei Atyátok” (Mt 5,48). – Mert jól jegyezd meg, testvér: ez az ember földi életének alaphivatása.

b) De **másokat szolgálót** is élnünk kell. – Ezt pedig így írja elő a Mester: „Ha tehát én, az Úr és Mester, megmostam lábatokat, nektek is mosnotok kell egymás lábát” (Jn 13,14). Részletei így jellemezhetők: oszd a földi, anyagi és szellemi kincseket, hogy lehetőleg paradicsommá alakítsd mások otthonát.

2. És ennek mi a vége? Ez az isteni igazság: **a mennyben „örök termésként” virul az isteni ember.**

Mert az „életszínjáték szereplője” nem **lelépő** – akta, hanem az örök életbe **belépő** életvándor.

a) Az ember élete ugyan önmagában valójában örök. Jól mondja az Írás: „Mostantól fogva boldogok a holtak, akik az Úrban halnak meg” /Jel. 14,13/.

b) De ez az élet olyan személyes élet is, amelynek tartalma az Istent dicsőítő **szolgálatnak** örök boldogsága is. Van ebben a célbafutott léleknek **személyes boldogsága**, és értéket talál benne az **Istent dicsőítés gyönyörűsége**. Az Írás így írja le ezt az állapotot: „...ott álltak Isten hárfáival az üveg-tengeren. Mózesnek, az Isten szolgájának, és a Báránynak énekét énekelték: „Műveid csodálatosan nagyok, Uram, Mindenható Isten! Utaid igazságosak és igazak, nemzetek királya! Ki ne félne téged, Uram? Ki ne magasztalná nevedet? Te egyedül vagy szent! Minden pogány nemzet színed elé borul, ítéleteid nyilvánvalóvá váltak!” (Jel. 15,3-4). – Sohase felejtse el: „az igazak felvillannak, és olyanok, mint a szikra, mely a nádasban tovarapódzik” (Bölcs. 3,7). És ezt is értelmezd így: Isten szentjeinek” fényes szóró élete” az égi Atya dicsőségének örök szolgálata.

Bef.: De végül is: mi az emberi élet lényege? A **személyes és egyéni élet fennmaradása** – Isten országában. Tudjátok mi ez? Az **Istenatya ajándéka – gyermekei számára**. – Hogy ez vezessen bennünket, imádkozzunk: „Miatyánk...” ...Amen.

2. beszéd: Az „elgyengülők” ereje

Bev.: Az emberi élet diagramját az a látszatszerű kép mutatja: felfelé lendülés után elgyengülő összeomlást tár elénk az élet képe. Ennek az életképnek látszatigazsága felveti azt a kérdést is: vajon mutathat-e lélekerőt az elgyengülő emberi élet?

1. Örök erőt mutat az a lélekember, aki bizakodva tekint a nagy távlatokba...

Ennek valóság-mozzanatait így lehet jellemezni:

a) Hiszi – önmaga nagy értékét. Mégpedig ezt mondja: „Miatyánk...” Atyjának tudja az Istent. De Isten fiának érzi és tartja magát, mert hallja az Írás szavát: „Mindannak azonban, aki befogadta, hatalmat adott, hogy Isten fiává legyen (Jn 1,12).

b) De a földön járó Isten fia szórja lélekvilágának kincsestárát. Nemcsak gyűjtője az isteni kegyelemnek, hanem szórója az ég ajándékainak. Életének örök mottója: „Mindazt, amit akartok, hogy te-

gyenek veletek az emberek, ti is tegyétek velük” (Mt 7,12).

2. De mindezt az teszi igazi életerővé, ha bizakodó hittel hiszi és Istenatyától várja örök életét.

a) Fenséges távlat ez, amely nem „naplementét”, hanem „örök hajnal ragyogását” regéli... Mégpedig olyat, amely **önmagában élő**... Jól jegyezd meg az égi Mester szavát: „Atyám akarata az, hogy mindaz, aki látja a Fiút és hisz benne, örökké éljen” (Jn 6,40); „Én örök életet adok nekik: Nem vesznek el soha és senki sem ragadja el őket a kezemből” (Jn 10,28).

b) És ez a **személyes élet** olyan emelkedést és tartalmat talál, amely az **Istenben való élés minden gyönyörűségét adja**. A Mester szerint ez az igazságok igazsága: „Azon a napon megtudjátok, hogy én Atyámban vagyok, ti pedig énbennem és én tibennetek” (Jn 14,20). Mintha ezt suttogná ez az ígért: eddig a föld szolgálja voltál, most pedig az Atya gyermekévé lettél!...

Bef.: Végül is mi ez? Röviden ezt felelhetem: az „előregedett élet” – az „örök tavasznak” csodásan várakozó **igényese**. – Hogy ez az isteni tudat „örök erőssé” tegyen bennünket, azért imádkozzunk mondván: „Miatyánk...” ...Amen.

3. beszéd: A „mindent osztó” szeretetnek jutalma

Bev.: Akit hosszú élettel áldott meg az Isten, annak sokat osztóvá nemesedett a keze. Mindent Istentől vett és mindent embertestvérenek adott vissza. – Kérdezhetem tehát: kiüresített maradt tehát az élet?... Kettős felelet adódik erre.

1. A földiek osztása nyomán a földiek szeretete övezi a boldogultat.

A megjelenők serege, a virágok halmozása – a földi szeretet jele. Sőt azt is mondhatnók: kicsi jelben jelentkezik a hála.

a) Talán az is igaz: elfogyott a föld sok terméke, mert **kiosztotta** (vagyon, lelki kincs, írás, stb.)... De már itt is jelentkezik: nem lett semmivé a szeretet sok cselekedete.

b) Sőt azt is le lehet szögezni: már a földön is örök kincssé finomodott. – Itt ugyancsak virág, emlék, szeretet és hála alakjában jelentkezik, de annál több az igazi értéke az áldozatos életnek.

2. Az isteni igazság ugyanis az, hogy a szellemiek szolgálata folytán az örök Atya szeretete várja az üdvözlöt.

a) Ha ugyanis megszólalhatna drága halottunk, akkor csengő ajka ezt dalolná: „Egyet kérek az Úrtól, azért esedezem: hadd lakjam az Úr házában éltetem minden napján, hadd lássam az Úr pompáját...” (Zsolt. 26,4). Ez volt életének tartalma és ezért lesz boldog, mert atyai házat talál... Amit keresett, azt megtalálta. Feléje zeng az angyalok kara: „Tárujlatok fel hatalmas kapuk, tárujlatok fel, örök kapuk, hadd vonuljon be a dicsőség királya!” (Zsolt. 23,7).

b) De az értékek értéke az, hogy az égi Atya örök szeretetében él mindörökké. – A földi mulandóság levált terhével róla. A földanya „kincsei” – a sírba hullanak. Igaz reá nézve is: „...por vagy és vissza kell térned a porba!” (1Móz. 3,19). De igaz a Mester vizsgáló szava is: „Azon a napon megtudjátok, hogy én Atyámban vagyok, ti pedig énbennem és én tibennetek” (Jn 14,20). – Íme! Testünket elnyeli a föld és lelkünket Magához veszi az örök Szeretet.

Bef.: Végül is: mi az élet „varázslatos csodája”? Az az isteni ajándék: nem hal meg a jócselekedet, hanem „örök utitársul” szegődik a földön és a mennyben. „...tetteik elkísérik őket” (Jel. 14,13). – Hogy ezt valóban éljük, azért imádkozzunk: „Miatyánk...” ...Amen.

4. beszéd: A „megosztott szeretet” örök értéke

Bev.: A temetés szertartása alatt itt settenkedik az a kérdés: vajon ér az emberi életnek évtizedeken át tevékenykedő, vevő és szóró sok-sok életmozzanata?... Amfora a lélek, amely befogad, és szórásra teremtett az emberi kéz, amely másoknak nyújt... Mít ér ez a nagy-nagy „életmunka”?

1. Annak, aki csak a földre bázírozva az életet egysíkúnak nézi, annak nem sokat.

Az egyszerűen látó ember azt hiszi, hogy földből lettünk és földbe szállunk. Ezt a látást erősíti benne kettős szemlélet.

a) Először elfogy a földi vagyon... egészség és a mindig bontakozónak látszó életerő...

b) Sőt észlelhető az is, hogy elhal a szellemi erőfeszítés lendülete is. A termelő szellem csak befogadóvá lesz és legfeljebb a múlt emlékeiből él. – Hiába: a földi síkra építkező ellankadásra jut.

2. De annak, aki az egekre építkezve az életet kétsíkúnak hiszi, annak igen-igen sokat jelent

az életet bontó és osztó életmunka.

Az ilyen ember felfelé törő. Hová tör? „...Menjünk fel az Úr hegyére...” (Iz. 2,3). Sőt ezt is éneklí a zsoltáros: „A föld széléről kiáltok hozzád szorongó szívvel, emelj kősziklára és vezérelj” (Zsolt. 60,3).

a) És ezen az úton – **égi „gyertyának”** tudja magát... „Ti vagytok a világ világossága” (Mt 5,14). Sőt azt is tudja, hogy azért várja az életet, hogy: „úgy éljétek, mint a világosság fiai!” (Ef. 5,8).

b) Sőt **„örök fiúnak”** tartja magát az örök Atya szellembirodalmában. Hívó és örvendő lélekkel hallja ezt az ígét: „Annak azonban, aki befogadta, hatalmat adott, hogy Isten fiává legyen” (Jn 1,12). Majd boldogan várja ennek az ígének teljesülését: „Nem akarjuk testvérek, hogy az elhunytak felől tájékozatlanok legyetek, hogy ne szomorkodjatok, mint a többiek, akiknek nincs reményük. Ha Jézus, mint ahogy hisszük, meghalt és föltámadt, akkor Isten azokat is, akik Jézusban hunytak el, vele együtt föltámasztja” (1Tessz. 4,13-14). – És ennek az életnek tartalma? Ez az **isteni csoda**: „... Én Atyámban vagyok, ti pedig énbennem és én tibennetek” (Jn 14,20). – Persze mindez azoknak vigasz, akiknek életében örök kíséző a sok szeretetgyakorlat, „mert tetteik elkísérik őket” (Jel. 14,13).

Bef.: Gondolj arra ember: a Szeretet az Isten, és így a „földi szeretet” az **örök Szeretethez** kíséző égi követ. Azért: „Ti pedig testvérek, ne fáradjatok el a jócselekedetekben” (2Tessz. 3,13). – Hogy mi is így élve jussunk az égi Szeretethez, azért imádkozzunk mondván: „Miatyánk”... Amen.

5. beszéd: „Elernyedő erővesztés” és „megelevenedő örök tevékenység”

Bev.: Kezdődő emberéletünk gyámolító segítője az ács faragta bölcső... Életünk fejlesztője a föld kenyere, és öregkorunk gyengeségének támasztéka az erdők kivágott fájának karója... Mintha igazság lenne a tétel: az élet Urának rendelkezéséből minden életszakaszban **segítők a föld terméke**. – De kérdezem: vajon teljes erőtlenné és a föld támasztékaira szoruló lesz-e az élemedett testvér?

1. Az első felelet azt mondaná: **földi vonatkozásban elgyengül a korban előrehaladó ember**.

a) Reászorul a föld anyagának segítésére. Annak a gyámolítására, amelyen ő dolgozott, fáradozott, hogy szebbé legyen.

b) De az egész élet szellemi kiteljesülését az embertestvérek szeretete segíti. A szülők, a rokonok, a munkatársak és az egyetemes embertestvérek **adnak és kapnak**. Az emberegység testvérisége az egyetlen **Istenatya** szeretetében létszen a „családi együttes”. Atyánk az Isten, és fiaikként testvérek vagyunk. Ezért szolgáljuk egymást, hogy így **együttesen** boldoguljon az embercsalád. Itt az **adásban** „elfogyatkozunk”, de valóban gyarapodunk.

2. Ez pedig azért igaz, mert a teljes és helyes felelet akkor hangzik el, ha – Mesterünk szavára támaszkodva – **az újra felvillanó élet elérkezésében bizakodunk**.

a) A Mester apostola szerint: „ha Jézus, mint ahogy hisszük, meghalt és föltámadt, akkor Isten azokat is, akik Jézusban hunytak el, vele együtt föltámasztja” (1Tessz. 4,14). Ő pedig azért hivatkozik erre, mert a Mestertől ezt tanulta: „Én vagyok a föltámadás és az élet: aki bennem hisz, még ha meg is halt, élni fog” (Jn 11,25).

b) De mindez nemcsak **emberi remény**, hanem **isteni örök döntés**. Maga a Mester mondja: „Annak, aki küldött engem, az az akarata, hogy abból, amit nekem adott, semmit el ne veszítsek, hanem föltámasszam az utolsó napon. Atyám akarata az, hogy mindaz, aki látja a Fiút és hisz bennem örökké éljen. Én föltámasztom az utolsó napon” (Jn 6,39-40). Amit pedig Isten elhatározott, az olyan életvalóság, mint a tavaszfakadás a ridegen zimankós tél után...

Bef.: Mít tegyünk tehát drága testvérünk koporsója mellett? Vigasztalódjunk – az **élet örök valóságában** és imádkozzunk, hogy ennek a vigasznak valóságát élvezzük – Isten országában. „Miatyánk...”... Amen.

6. beszéd: Az életút végén...

Bev.: Ez az utolsó utad, drága testvér... De igaz ez?

1. **Csak földön létszen utolsó mozzanat**. Még a Mester szavait is **erre** magyarázták a zsidók... Olvasd csak: „Én pedig, ha fölmagasztalnak a földről, mindent magamhoz vonzok (Jn 12,32). Tehát te is elmész... Mennyivel inkább hihetjük a távozó halottról... De ez nagyon szomorú volna. Az igazság ez:

2. **Az égben – a végnélküli életben – létszen az élet kezdete...**

Mindenki oda jut, aki ezt hiszi: „Én az Alfa és az Omega vagyok, a kezdet és a vég” (Jel. 21,6) és ezt követi: „Példát adtam nektek: Amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek” (Jn 13,15).

Bef.: Végül is diadalt énekel a Mester, mert győzelmessé lett a halál felett. – Ezért imádkozzunk a „mi diadalunkért” mondván: „Miatyánk...” ... Amen.

7. beszéd: Az „életcél – hajnalán”

Bev.: Az esték borongós köde leverő erő anyja, de a hajnalhasadás pirkadása az erőfeszítés és boldogság szülője. – Mit mutat a mi testvérünk mai napja?

1. Látszólag – életéjszakát.

Igaz reá az Írás: „... Lámpásaink kialvóban vannak” (Mt 25,8)...

2. Valóban pedig – élethajnalhasadást.

Az életigazság: „A sóvárgással eltelt természet Isten fiainak megnyilvánulását várja” (Róm. 8,19).

Bef.: „Boldogok, akik az Úrban halnak meg” (Jel. 14,13). – Ezért imádkozzunk közösen: „Miatyánk...” ... Amen.

8. beszéd: Újból élünk

Bev.: Bűneink miatt – földön bűnhődünk: „Vissza nem vonható parancsodat hordozta éles pallos gyanánt, ott állt és betöltött mindent halállal...” (Bölcs. 18,16). – De vajon lehet ez a lélekéletnek is örök vége?

1. Nincs – halál.

Még a büntetés után is ez a megváltás lényege: „A győzelem elnyelte a halált, halál, hol a te győzelmed? Halál, hol a te fullánkod?” (1Kor. 15,55).

2. Van – élet.

Maga az Úr ad életfényt: „Hogy világítson a sötétségben és a halál árnyékában sínylődőknek” (Lk 1,79). És Maga a Mester indít az örök életbe: „Jöjjetek Atyám áldottai! Vegyétek birtokba a világ kezdetétől nektek készített országot” (Mt 25,34).

Bef.: Ezért érdemes élni! Hogy pedig elérjük mi is drága halottunkkal az örök élet boldogságát, imádkozzunk mondván: „Miatyánk...” ...Amen.

9. beszéd: A lepergett „életorsó”

Bev.: Vajon lepergő vonalat mutat-e az élet?

1. Csak látszat az egész...

Látszat szerint igen, még az Írás is így beszél: „Senki sincs, ki örökre élne, és ki ebben bizakodhatnék” (Préd. 9,4).

2. De mindez csak látszat, mert: **örökké érvényt találó a lelki élet.** Az igazság ez: „...boldogok a holtak, akik az Úrban halnak meg. Így van, mondja a Lélek: pihenjék ki fáradalmaikat, mert tetteik elkísérik őket” (Jel. 14,13).

Bef.: Higgyük a Mester ígérését: „Aki bennem hisz, mégha meg is halt, élni fog” (Jn 11,25). És imádkozzunk ezért a kegyelemért mondván: „Miatyánk...” ... Amen.

10. beszéd: A „segített öreg”

Bev.: Ma úgy tekintünk reá: segítettünk életének elesettségében, és ő segít minket léleekben...

1. Segítette őt a mi kezünk...

Ha gyenge, beteg volt a teste, szeretettel nyúlt felé a szerető lelkek keze. Ez szeretetkötelesség.

2. De ez sem marad jutalom nélkül. Miért? Azért, mert **bennünket mostan is segít az ő lelke...**

Itt már örök értékekről van szó. Mégpedig olyanokról, amelyek azt jelentik, hogy a vett szeretetért az égi Atya szeretetét közvetíti felénk. Már a földön is igaz volt: „Örökké emlékezetben marad az igaz, rossz hírtől nem kell félnie, biztosan remélhet az Úrban szíve” (Zsolt. 111,7). – De ne felejtsd: aki az Istenhez tért, az az Istenben él: „Azon a napon megtudjátok, hogy én Atyámban vagyok, ti pedig énbennem és én tibennetek” (Jn 14,20), és a szeretetkapocs által az égi áldások közvetítője. – **Ő kapott és adott.** Ez volt az osztás és segítés szeretetténye.

Bef.: Így léssen a „segített öreg” a földön járó „tavasz népnek” örök gyámolítója. – Hogy pedig ez így valósággá legyen, azért imádkozzunk mondván: „Miatyánk...” ...Amen.

10/a (változat) beszéd: A „segítő ember”

Bev.: Ma úgy tekintünk reá: segített az élet elesettségében. – Ez a szeretetkötelesség...

1. Segített – a keze...

Ha gyenge, beteg, szenvedő, szegény volt testvére, lenyúlt feléje a szerető lélek keze. Ő **adott** és ő **kapott**. Ez volt az osztás és segítés szeretetténye, és ezért már a földön igaz volt: „Örökké emlékezetben marad az igaz, rossz hírtől már nem kell félnie, biztosan remélhet az Úrban szíve” (Zsolt. 111,7).

2. De segített bennünket – a lelke...

Életében a földön ezek voltak lelkének kiáradó szeretetjelei: „szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, (szerénység), önmegtartóztatás” (Gal. 5,22-23). – Ez sem marad jutalom nélkül. Miért? Mert itt már örök értékekről van szó! Mégpedig olyanokról, amelyek azt jelentik, hogy a vett szeretetért az égi Atya szeretetét közvetíti felénk. Ne felejtsd: aki az Istenhez tért, az az Istenben él: „Azon a napon megtudjátok, hogy én Atyámban vagyok, ti pedig én bennem és én tibenetek” (Jn 14,20). De azt is jegyezd meg: a szeretetkapocs az égi áldások közvetítője...

Bef.: Így léssen a „segítő ember” a földön járók örök gyámolítója... Hogy pedig ez valóság legyen, azért imádkozzunk mondván: „Miatyánk...” ...Amen.

* * *